

**Η Ιστορία
ενός
Στοιχειωμένου Δρόμου**

του Κόστα Βουλαζέρη

1. Όπου ένας Αργκανθικιανός επισκέπτεται το κάστρο μου

Στεκόμουν επάνω σε μια γέφυρα που μου θύμιζε κάτι... σα να την ήξερα μα να είχα καιρό να τη δω... ή σα να ήξερα, απλά, για την ύπαρξή της. Ήταν ένα, πραγματικά, παράξενο συναίσθημα!

Κοίταξα γύρω μου. Παντού απλωνόταν ομίχλη· μια εφιαλτική ομίχλη, απ' όπου έρχονταν κραυγές κι ο ήχος της κλαγγής των όπλων, ενώ μαύρες φιγούρες φαίνονταν να μάχονται η μία την άλλη. Δίχως να ξέρω το λόγο. Κι όμως, αν δεν τον ήξερα εγώ, τότε, ποιος θα μπορούσε να τον ξέρει; Εγώ ήμουν, άλλωστε, η Αρχόντισσα τούτου του τόπου!

«Σταματήστε!» φώναξα. «Σταματήστε!»

Κανείς, όμως, δε μ'άκουγε. Δε μου έδιναν καμία σημασία! Δεν ήμουν, μήπως, στη Βαρονία μου; Γιαυτό δε με άκουγαν; Αλλιώς, πώς τολμούσαν να μη μ'ακούνε;

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!»

«Σκάσε, σκύλα!»

Στράφηκα, και είδα έναν άντρα να κατεβαίνει από το άλογό του και να πλησιάζει τη γέφυρα, στη μέση της οποίας στεκόμουν. Η μορφή του ήταν σκιερή, μα το πρόσωπό του είχα την αίσθηση ότι ήταν σκληρό, και τα μάτια του γυάλιζαν. Ποιος ήταν;

«Ποιος είσαι;»

«Αφού δε μπορώ να την έχω, δε θα την έχεις ΚΑΝΕΝΑΣ!» φώναξε ο άγνωστος. Και ύψωσε, με τα δύο χέρια, το σπαθί του, πάνω απ' το κεφάλι.

Αισθάνθηκα τα μάτια μου να γουρλώνουν. «Τι πας να κάνεις εκεί; Είσαι τρελ—;»

Ο άντρας κατέβασε το σπαθί του επάνω στο ξύλο της γέφυρας, κι αυτό άρχισε να τρίζει και να κομματιάζεται. Η καρδιά μου βροντοκοπούσε κάτω απ' τα στήθη μου. Προσπάθησα από κάπου να κρατηθώ. Ανάθεμα! Γιατί είχα πάει και είχα σταθεί εδώ πέρα, στη μέση της γέφυρας;

Ούρλιαξα, καθώς τα ξύλα από κάτω μου διαλύονταν και άρχιζα να πέφτω μέσα σε μια απύθμενη άβυσσο—

Πετάχτηκα επάνω, ξυπνώντας. Η ανάσα μου ήταν βαριά και αισθανόμουν όλο το σώμα μου παγωμένο, παρότι ήταν Καλοκαίρι. Παραμέρισα τα μαλλιά απ'το πρόσωπό μου, ξεφυσώντας. Τι ήταν αυτό το ηλίθιο όνειρο; Ξεφύσησα και σηκώθηκα από το κρεβάτι, παραμερίζοντας τα σκεπάσματα. Το ψύχος, σιγά-σιγά, άρχισε να εγκαταλείπει το κορμί μου, καθώς άνοιξα το παράθυρο, για να μπουν οι πρωινές ακτίνες του Λούντρινχ.

Κοίταξα από κάτω, τη Βαρονία μου. Τα υψώματα και τα χαμηλώματα του εδάφους είχαν όλα ένα ξανθό χρώμα, ενώ τα φυλλώματα των δέντρων αναδεύονταν επάνω στους λόφους από τον ζεστό, καλοκαιρινό άνεμο, ο οποίος χάιδευε και το πρόσωπό μου, διώχνοντας τον εφιάλτη.

Χρειαζόμουν ένα μπάνιο· όλο μου το σώμα κολλούσε από τον βραδινό ιδρώτα. Φώναξα μια υπηρέτρια, για να μου φτιάξει το νερό.

«Σε λίγο, θα είναι έτοιμο, Βαρονέσα μου,» είπε η ηλικιωμένη γυναίκα. «Θα επιθυμούσατε τίποτ'άλλο, εν τω μεταξύ; Κάτι να φάτε ίσως;»

«Όχι, όχι, Σένιθ,» αποκρίθηκα. «Σ'ευχαριστώ, αλλά προτιμώ να κάνω μπάνιο πρώτα.»

«Όπως αγαπά η Βαρονέσα,» είπε η υπηρέτρια.

Στεκόμουν μπροστά στο παράθυρο, ενώ περίμενα να μου ετοιμάσει τη μπανιέρα. Ο γλυκός άνεμος με χτυπούσε στο πρόσωπο· έμπαινε στο νυχτικό μου και παιχνιδιζε μέσα του, κάνοντάς με να νιώθω ολοένα και καλύτερα και διώχνοντας όλο και πιο μακριά τον εφιάλτη.

Όταν το μπάνιο ήταν έτοιμο, έδωξα την Σένιθ, και γδύθηκα, προτού βουλιάξω μέσα στο σαπουνόνερο, κλείνοντας τα μάτια για λίγο κι ακουμπώντας το κεφάλι μου πίσω. Ο ύπνος με πήρε, ξανά, κι αυτή τη φορά δεν είδα κανέναν εφιάλτη. Ξυπνώντας και κοιτώντας έξω απ'το μικρό παράθυρο του μπάνιου, διαπίστωσα ότι και ο Βάνσπαρχ πρέπει να είχε υψωθεί από τη Δύση. Χασμουρήθηκα και βγήκα από τη μπανιέρα. Πήρα μια πετσέτα και σκουπίστηκα.

Πλησίασα τον καθρέφτη του υπνοδωματίου μου, έριξα την πετσέτα στο πλάι, και έριξα μια ματιά στον εαυτό μου. Ικανοποιημένη γι'ακόμα μια φορά μ'αυτό που έβλεπα, άρχισα να ντύνομαι. Φόρεσα μαύρα εσώρουχα κι από πάνω ένα σκούρο-μπλε φόρεμα, δίχως μανίκια και με μεγάλη V λαιμόκοψη. Στα πόδια μου έβαλα ψηλοτάκουνα σανδάλια που δένονταν ψηλά στις κνήμες. Στη μέση μου πέρασα μια χαλαρή, λεπτή ζώνη. Τα καστανά μου μαλλιά τα χτένισα προσεκτικά και τα έδεσα αλογοουρά πίσω μου με μια λευκή κορδέλα. Το πρόσωπό μου δεν το έβαψα ιδιαίτερα, γιατί τα βαψίματα με ενοχλούσαν το Καλοκαίρι.

Έχοντας τελειώσει με την ενδυμασία μου, βγήκα από το δωμάτιο και κατευθύνθηκα προς την μεγάλη αίθουσα του κάστρου μου. Καθώς πλησίαζα, από τα πέτρινα σκαλοπάτια, μπορούσα ν'ακούσω κάποιους να μιλάνε. Γ'αφτιά μου έπιασαν ορισμένες σκόρπιες κουβέντες:

«...όταν είναι έτοιμη, θα έρθει, κύριε...»

«Ελπίζω να μην παίρνετε ελαφριά το πρόβλημα τούτο, διοικητά.»

«Καθόλου, μα κάντε, παρακαλώ, λίγη υπομονή.»

Ο ένας ομιλητής ήταν, σίγουρα, ο διοικητής του κάστρου της Βαρονίας μου, Πάλφην· του άλλου τη φωνή δεν την αναγνώριζα. Όμως, όταν κατέβηκα τη σκάλα, τον αντίκρισα. Ήταν ένας γεροδεμένος άντρας, όχι πάνω από τριάντα χρονών, ντυμένος με ταξιδιωτική, μπλε κάπα, μαύρες σκονισμένες μπότες, και ένα πλατύγυρο καπέλο. Τα μάτια του ήταν μαύρα, το ίδιο και τα μαλλιά του, που βρίσκονταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι του. Πολύ γοητευτικός...

«Α! ορίστε. Έφτασε,» είπε ο Πάλφην, βλέποντάς με να έρχομαι, καθώς στεκόταν αντίκρυ από τον ξένο μέσα στην μεγάλη αίθουσα.

Ο άντρας στράφηκε στο μέρος μου, και έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Βαρονέσα Τάθβιλ. Καλημέρα σας.»

«Καλημέρα, κύριε,» αποκρίθηκα. «Ποιος είστε;»

«Ονομάζομαι Ζάφνορ και είμαι έμπορος δερμάτων,» συστήθηκε εκείνος.

«Χάρηκα για την γνωριμία. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Βαρονέσα μου,» είπε ο Ζάφνορ, βγάζοντας το καπέλο του κι ακουμπώντας το επάνω στο στήθος, «εγώ βρίσκομαι εδώ για να εξυπηρετήσω εσάς.»

Τα λόγια του μου φάνηκαν παράξενα. «Εξυπηρετήστε με, λοιπόν,» τον προέτρεψα. «Αν και δεν καταλαβαίνω ακόμα τι ακριβώς εννοείτε...»

«Κατ'αρχήν, καλή μου Βαρονέσα, μάθετε πως κατάγομαι από το Αργκανθικ...»

Αργκανθικιανός! Δε θα τα πάμε καλά· δε θα τα πάμε καθόλου καλά! Τι σχέδιο έχει στο μυαλό του; Τι θέλει από τη Βαρονία μου;

Ο Ζάφνορ μειδίασε. «Το περίμενα ότι αυτό δε θα σας έκανε και τόσο καλή εντύπωση, Βαρονέσα μου,» είπε, λες κι είχε διαβάσει τις σκέψεις μου. «Αλλά μην ανησυχείτε· δεν έχω κακό στο νου μου. Άλλωστε, περνώ χρόνια από τη Βαρονία σας, και ποτέ δεν υπήρξε πρόβλημα...»

Ξαφνικά, είχα αρχίσει να μην τον θεωρώ καθόλου γοητευτικό. Στο κάτω-κάτω, Αργκανθικιανός ήταν! Ένας γλοιώδης Αργκανθικιανός!...

«Συνεχίστε, κύριε,» αποκρίθηκα, ψυχρά –για να μη νομίσει, δηλαδή, ότι ήθελα και καμια οικειότητα μαζί του.

«Το ότι περνώ συχνά απο δώ, σημαίνει πως σας αφήνω και συχνά τα χρήματά μου, Βαρονέσα μου,» είπε ο Ζάφνορ.

Και τι θέλει να πει, τώρα; ότι του είμαι υπόχρεη; Σιγά μην του πούμε κι ευχαριστώ, που μας «αφήνει» τα χρήματά του. Δε μας τα «αφήνει», εξάλλου· είναι υποχρεωμένος να πληρώσει το φόρο της γέφυρας, ερχόμενος εδώ. «Συνεχίστε,» επέμεινα. «Με ποιο τρόπο θέλετε να με... εξυπηρετήσετε; Ή, μήπως, ήρθατε στο κάστρο μου για να μου θυμίσετε ότι μου αφήνετε τα χρήματά σας;»

Ο Ζάφνορ γέλασε. «Ασφαλώς όχι, καλή μου Βαρονέσα. Ασφαλώς όχι. Αυτό, υποθέτω, το γνωρίζετε καλύτερα από μένα...» Ένα μειδίαμα χάραξε, πάλι, τα χείλη του.

Τι σιχαμερός Αργκανθικιανός! αναλογίστηκα. «Το γνωρίζετε καλύτερα από μένα»...! Για μια στιγμή, σκέφτηκα να προστάξω τον Πάλφην να τον πετάξει έξω, όμως συγκράτησα τον εαυτό μου. Ας άκουγα, πρώτα, τι είχε να μου πει ο Αργκανθικιανός.

«Συνεχίστε, κύριε, παρακαλώ. Πείτε μου τι θέλετε εδώ.»

«Μήπως θα μπορούσα, αρχικά, να έχω ένα ποτήρι νερό, Βαρονέσα μου; Ξέρετε, κάνει πολύ ζέστη έξω...»

Ο μπάσταρδος! Τώρα, θέλει να μου κάνει και μάθημα καλών τρόπων! Και φαίνεται να το διασκεδάζει κιόλας. Πράγματι, δε θα τα πάμε καθόλου καλά με δαύτον!

«Φέρε στον κύριο ένα ποτήρι νερό,» πρόσταξα έναν υπηρέτη. «Γρήγορα, γιατί μου μοιάζει πολύ διψασμένος, σα να διέσχισε τις έρημους της Νότιας Γης.» Ο Ζάφνορ χαμογέλασε με τα λόγια μου. Ωστε νόμιζε ότι του έκανα πλάκα!

Ο υπηρέτης υποκλίθηκε, λέγοντας: «Αμέσως, Βαρονέσα μου.»

«Καθίστε, κύριε,» πρότεινα στον έμπορο, δείχνοντάς του το μεγάλο τραπέζι της αίθουσας.

«Σας ευχαριστώ ιδιαίτερος, Βαρονέσα μου. Είστε πολύ καλή,» αποκρίθηκε ο Ζάφνορ, και κάθισε, ακουμπώντας το καπέλο του παραδίπλα.

Δε χρειάζομαι εσένα, για να μου πεις ότι είμαι καλή. Είμαι πολύ καλή, αφού δε σ'έχω πετάξει ακόμα έξω, κλοτσηδόν!

«Δε θα καθίσετε εσείς;» με ρώτησε.

Πήρα θέση αντίκρου του, ενώ ο υπηρέτης τού έφερε το ποτήρι με το νερό που είχε ζητήσει. Ο Πάλφην συνέχισε να στέκεται όρθιος, στην άλλη άκρη της αίθουσας. Τα αρματωμένα του χέρια ήταν σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του, και ατένιζε τον Αργκανθικιανό λες και φοβόταν ότι ο ύπουλος άνθρωπος θα μου χιμούσε. Όμως εγώ δεν είχα καμια ανησυχία γι'αυτό. Τα λόγια των Αργκανθικιανών ανέκαθεν ήταν πολύ πιο κοφτερά απ'τα σπαθιά και τα στιλέτα τους.

«Λοιπόν;» είπα.

Ο Ζάφνορ ήπιε μια γουλιά απ'το νερό του. Μια μεγάλη γουλιά. Πραγματικά, πρέπει να διψούσε. Ή ίσως και να έκανε επίδειξη,

θέλοντας, *πάλι*, να μου τονίσει ότι ήμουν αγενής μαζί του. Ηλίθιος Αργκανθικιανός!

«Έχετε δροσερότατο νερό στο Σαραόλν!» είπε, ακουμπώντας το ποτήρι του στο τραπέζι.

«Είναι, σίγουρα, πολύ καθαρότερο,» αποκρίθηκα. Και χάρηκα πάρα μα πάρα πολύ από την έκφραση που είδα στο πρόσωπό του.

«Πιθανώς,» είπε ο Ζάφνορ (και τι άλλο να έλεγε, δηλαδή;). «Αλλά νομίζω πως τώρα πρέπει να μιλήσουμε σχετικά με το ζήτημα για το οποίο ήρθα να σας δω.»

Το λέει σαν εγώ να τον καθυστερούσα τόση ώρα! «Παρακαλώ, μη μ'αφήνετε να σας σπαταλώ τον χρόνο με ανουσιότητες,» έκανα, ειρωνικά.

«Ξέρετε τι συμβαίνει στη γέφυρά σας, Βαρονέσα μου;» με ρώτησε ο Ζάφνορ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του επάνω στην κοιλιά.

«Ποια γέφυρά μου;» θέλησα να μάθω.

«Μία γέφυρα έχει η Βαρονία σας, αν δε λαθεύω,» είπε ο Ζάφνορ: «εκείνη που συνδέει το Σαραόλν με το Άργκανθικ.»

«Ασφαλώς.» Ποτέ δεν είχα πάει να δω αυτή τη γέφυρα. Συνήθως, απέφευγα κάθε δυνατή επαφή με τους Αργκανθικιανούς. «Τι συμβαίνει εκεί;»

«Η γέφυρα δεν είναι, πλέον, δική σας, απ'ό,τι έχω καταλάβει...» την πληροφόρησε ο Ζάφνορ, παίρνοντας μια αθώα έκφραση, λες κι εκείνη έπρεπε, *σίγουρα*, να ξέρει αυτό.

«Πώς είπατε;» Χωρίς να το καταλάβω, τα χέρια μου είχαν αρπάξει την άκρια του τραπεζιού και την έσφιγγαν, σα να ήθελαν να τη ζουλήξουν. «Η γέφυρα δεν είναι, πλέον, δική μου; Και ποιου είναι, δηλαδή;»

«Του Βαρόνου Μόνμορχ.»

«Ποιος είν' αυτός ο Βαρόνος;»

«Δε γνωρίζετε τους ανατολικούς σας γείτονες, Βαρονέσα μου;» Υπήρχε μπόλικη ειρωνεία στη φωνή του Ζάφνορ. Τι θράσος το είχε, ο Πνευματοχτυπημένος!

Χαμογέλασα, τυπικά, μη θέλοντας να δείξω την αμηχανία μου. Άλλωστε, δεν αισθανόμουν και τόσο αμήχανη! «Συνήθως, αποφεύγω τις... Αργκανθικιανές συναναστροφές,» απάντησα. Και ήταν αλήθεια: δεν ήθελα να έχω και πολλά-πολλά με τους ανθρώπους του γειτονικού Βασιλείου. Όλοι τους ύπουλοι και γλοιώδεις ήταν –σαν, κακή ώρα, τούτον που βρισκόταν τώρα μπροστά μου.

«Προφανώς, αυτό σας κόστισε,» είπε ο Ζάφνον.

«Μιλάς σοβαρά, τώρα, Αργκανθικιανέ;» σφύριξα, αφήνοντας πίσω μου κάθε ευγένεια. «Έχει αυτός ο Βαρόνος την γέφυρά μου;»

«Ναι, Βαρονέσα μου. Τι σας λέω; Ο Βαρόνος Μόνμορχ έχει τη γέφυρα σας. Στρατιώτες του βρίσκονται εκεί και συλλέγουν χρήματα από τους εμπόρους.»

«Μα είχα δικούς μου στρατιώτες εκεί!» φώναξα.

«Μάλλον... χάθηκαν, περιέργως.»

Περιέργως! Τους σκότωσαν, θέλει να πει; «Πώς περιέργως, δηλαδή; Πες μου ό,τι ξέρεις.»

«Ό,τι ξέρω σάς λέω, Βαρονέσα μου,» με διαβεβαίωσε ο Ζάφνον. Αν και δεν ήξερα κατά πόσο έπρεπε να τον πιστέψω. Οι Αργκανθικιανοί είχαν το ψέμα μες στο αίμα τους.

«Δηλαδή: οι στρατιώτες μου εξαφανίστηκαν και, ξαφνικά, εμφανίστηκαν οι στρατιώτες του Βαρόνου Μόνμορχ;»

Ο Ζάφνον ανασήκωσε τους ώμους. «Για μένα, αυτό συνέβη, Βαρονέσα μου. Την προηγούμενη φορά που πέρασα απο δώ, ήταν οι δικοί σας πολεμιστές, και τώρα οι δικοί του.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκα, καταλαβαίνοντας το σκεπτικό του. Αργκανθικιανό σκεπτικό, της υπουλότητας και της ψευτιάς μέσα στην ψευτιά. «Και... γιατί ήρθες να μου το αναφέρεις τούτο;» τον ρώτησα. Αφού ήταν Αργκανθικιανός, δεν έπρεπε, κανονικά, να υποστηρίζει τον Βαρόνο του Βασιλείου του;

Ο Ζάφνον μειδίασε. «Οι φόροι του Άρχοντα Μόνμορχ είναι βαρύτεροι από τους δικούς σας, καλή μου Βαρονέσα.»

«Αχά,» έκανα. *Κατάλαβα. Έμπορος δεν είναι; Το συμφέρον του βλέπει.* «Σ' ευχαριστώ για τις πληροφορίες σου, όπως και νάχει.»

«Η ευχαρίστηση ήταν όλη δική μου, Βαρονέσα μου,» δήλωσε ο Ζάφνορ. Τελείωσε το νερό του και σηκώθηκε όρθιος. «Τώρα, όμως, πρέπει να πηγαίνω. Σας χαιρετώ.»

Κι εγώ σηκώθηκα όρθια. «Αντίο.»

Ύστερα, προτού καλά-καλά καταλάβω τι συνέβαινε, ο Ζάφνορ σήκωσε το δεξί μου χέρι και το έφερε στα χείλη του, φιλώντας μου τα δάχτυλα. «Γοητευμένος,» είπε. Πήρε το πλατύγυρο καπέλο του από το τραπέζι και βγήκε από την μεγάλη αίθουσα, με γρήγορα βήματα.

Τι θρασύς τύπος! Αλλά γοητευτικός, επίσης... –για Αργκανθικιανός!

Άκουσα τον Διοικητή Πάλφην να καθαρίζει ηχηρά το λαιμό του, και στράφηκα να τον αντικρίσω.

«Το θέμα είναι σοβαρό, Βαρονέσα μου,» είπε. «Πολύ σοβαρό.»

«Το αντιλαμβάνομαι. Τι προτείνεις να κάνω;»

«Να στείλετε στρατιώτες σας, για να επανακτήσουν τη γέφυρα. Είναι δική μας, πέραν κάθε αμφιβολίας. Τι δικαίωμα έχει αυτός ο Βαρόνος να εισβάλει με τέτοιο τρόπο στους τόπους μας; Είναι Σαραολνιανά εδάφη τούτα!»

«Έχεις δίκιο, Διοικητά Πάλφην,» ένευσα. «Συγκέντρωσε πεντακόσιους μαχητές και στείλε τους στη γέφυρα.»

«Μάλιστα, Βαρονέσα μου,» είπε ο Πάλφην, και έφυγε από τη μεγάλη αίθουσα.

Σταύρωσα τα χέρια μπροστά μου, ξεφυσώντας. Τι σου ήταν οι Αργκανθικιανοί, μα τα Πνεύματα! Υποτίθεται ότι είχαμε ειρήνη με το Βασίλειό τους. Ωραία ειρήνη ήταν, λοιπόν, αυτή! Προσπαθούσαν οι μπάσταρδοι να κλέψουν τα εδάφη μας, με την πρώτη ευκαιρία. Τούτο, όμως, δε θα περνούσε. Όχι εδώ. Όχι στη δική μου Βαρονία!

2. Όπου δυσάρεστα νέα με βάζουν ν' αρχίσω να γράφω επιστολές...

Μετά από δύο μέρες κι ενώ έπαιρνα το απογευματινό μου (φρούτα με γιαούρτι), μια αγγελιαφόρος ήρθε να με βρει. Ένας υπηρέτης ανακοίνωσε την άφιξή της και του είπα να την αφήσει να περάσει. Εκείνη μπήκε στο σαλόνι όπου έτρωγα, σκονισμένη από το δρόμο. Ήταν ψηλή και ξανθιά, με τα μαλλιά δεμένα κότσο πίσω από το κεφάλι της. Φορούσε ελαφριά, καλοκαιρινή κάπα, λευκό χιτώνα, φολιδωτή πανοπλία, και μαύρες μπότες. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος, και το αριστερό της χέρι ήταν δεμένο με έναν λευκό επίδεσμο.

Κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση, είπε: «Καταστροφή, Βαρονέσα μου.»

«Καταστροφή; Τι συνέβη;» Έτσι και αυτός ο καταραμένος Βαρόνος είχε δολοφονήσει τους στρατιώτες μου—!

«Βρήκαμε περισσότερη αντίσταση απ' ό,τι περιμέναμε,» εξήγησε η πολεμίστρια. «Ο Βαρόνος Μόνμορχ είχε, περίπου, χίλιους στρατιώτες σ' αυτά τα μέρη. Όμως το μεγάλο πρόβλημα δεν ήταν εκεί...»

«Και πού ήταν;» ρώτησα, έχοντας χάσει κάθε όρεξη για φαγητό, καθώς σκεφτόμουν ότι η Βαρονία μου πιθανώς, σύντομα, να είχε να κάνει με μια εισβολή από το Άργκανθικ.

«Φτάσαμε νύχτα στην γέφυρα, Βαρονέσα μου. Οι Αργκανθικιανοί ήταν εκεί. Καμία πενηνταριά από δαύτους. Και είχαν το θράσος να μας ρωτήσουν τι θέλαμε εδώ, στις κτήσεις του Βαρόνου Μόνμορχ. Εμείς τους αποκριθήκαμε πως αυτές δεν ήταν κτήσεις του Βαρόνου τους, αλλά δικές σας κτήσεις, Βαρονέσα μου. Εκείνοι γέλασαν, και μας είπαν να μην παραλογιζόμαστε. Τους ζητήσαμε, ευγενικά, να φύγουν, για να μη χρειαστεί να φτάσουμε σε αιματοχυσία. Οι Αργκανθικιανοί συμφώνησαν να εγκαταλείψουν τη γέφυρα, αλλά με την αυγή, γιατί, τώρα, ήταν βράδυ και ήθελαν να ξεκουραστούν. Είπαμε εντάξει. Όμως, καθώς όλοι αναπαυόμασταν, κάποιος απ' αυτούς απομακρύνθηκε... δηλαδή, εγώ δεν τον είδα

ν' απομακρύνεται, αλλά κάποιος πρέπει ν' απομακρύνθηκε, γιατί, ύστερα, ήρθαν κι άλλοι Αργκανθικιανοί και μας επιτέθηκαν, ενώ δεν ήμασταν προετοιμασμένοι γι' αυτούς. Επιπλέον, Βαρονέσα μου, ήταν περισσότεροι από μας. Όπως καταλαβαίνετε, αναγκαστήκαμε να υποχωρήσουμε, ενόσω εκείνοι μας χτυπούσαν. Χάσαμε το ένα τρίτο των μαχητών μας από τούτη την έφοδο. Ευτυχώς, βέβαια, δεν μας καταδίωξαν παραπέρα...»

Οργή με κατέλαβε και κοπάνησα τη σφιγμένη μου γροθιά επάνω στο τραπέζι, κάνοντας τα πιάτα να τρανταχτούν. «Και νομίζουν ότι αυτό θα τελειώσει έτσι;» φώναξα.

«Δεν... δεν γνωρίζω, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια – λες και περίμενα απάντηση απ' αυτήν! «Εσείς αποφασίζετε...»

Σηκώθηκα από το τραπέζι. «Θέλω να μιλήσω μ' αυτόν το Βαρόνο. Ή, μάλλον, δε θέλω να μιλήσω. Θα του δώσω μια τελευταία ευκαιρία να μου παραδώσει τη γέφυρα που μου έκλεψε. Κι αν δεν συναινέσει, θα τον κομματιάσω!»

Αντιλαμβανόμουν ότι τα νεύρα μου με είχαν κυριέψει. Κι όταν γινόταν αυτό, συνήθως, δε σκεφτόμουν καθαρά. Όμως, τώρα, έπρεπε να δράσω γρήγορα. Αν άφηνα το ζήτημα να τραβήξει, μπορεί ο Μόνμορχ, στο τέλος, να έκανε τη γέφυρά μου δική του.

Πώς θα ενεργούσε σ' αυτή την περίπτωση η μητέρα μου; αναρωτήθηκα. Μάλλον, κι εκείνη με τον ίδιο τρόπο, αποφάσισα. Θα έστελνε το στρατό της να διώξει τον Βαρόνο από τα εδάφη της. Αναστέναξα. Μακάρι να είχα κάποιον για να το κουβεντιάσω τούτο. Αισθανόμουν τόσο μόνη εδώ. Μέχρι και ο Άδνορ είχε φύγει. Και είχε πάει στο Άργκανθικ! Κάποιες φορές, αναρωτιόμουν τι μπορεί να έβρισκε στους Αργκανθικιανούς ο αδελφός μου... Ό,τι και νάταν, όμως, δεν πίστευα πως θα τον ξανάβλεπα ποτέ και θα τον ρωτούσα. Έλειπε τόσα χρόνια τώρα...

Τέλος πάντων. Μπορούσα πάντα να μιλήσω στον Διοικητή Πάλφην. Έτσι, πήγα στο στρατόνα του κάστρου, για να τον βρω. Τον συνάντησα να κάθεται στην τραπεζαρία, καπνίζοντας το τσιμπούκι του και πίνοντας μπίρα από μια μεγάλη κούπα. Μαζί του κάθονταν άλλοι τρεις στρατιώτες, κουβεντιάζοντας. Μόλις με

αντίκρισαν, όμως, όλες οι κουβέντες κόπηκαν, λες και ήμουν κανένας δαιμονάνθρωπος.

«Πρέπει να σου μιλήσω, Πάλφην,» είπα.

«Ασφαλώς, Βαρονέσα μου. Θέλετε ιδιαιτέρως;»

«Θα το προτιμούσα.»

Έκανε νόημα στους πολεμιστές με τους οποίους καθόταν να φύγουν. Εκείνοι υπάκουσαν, δίχως διαμαρτυρίες.

«Τι είναι, Βαρονέσα μου;» με ρώτησε, με ανήσυχο ύφος στο πρόσωπό του.

Κάθισα αντίκρυ του. «Δεν έμαθες τι έγινε στη γέφυρα;»

«Όχι. Τι έγινε;» Τώρα, η ανησυχία ήταν μεγαλύτερη στην όψη του. Φύσηξε, αργά, καπνό από τα ρουθούνια, ενώ την κούπα του με τη μπίρα έμοιαζε να την έχει λησμονήσει εντελώς.

Του μετάφερα αυτά που μου είχε πει η πολεμήστρια. Ο Πάλφην με άκουσε προσεκτικά, αλλά ήταν φανερό πως με κάθε μου λέξη ο εκνευρισμός του αυξανόταν. «Τι με συμβουλεύεις να κάνω;» τον ρώτησα, τελικά.

«Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε, «σας συμβουλεύω να διεκδικήσετε αυτό που σας ανήκει. Επίσης, θα ήταν χρήσιμο, πιστεύω, να στείλετε μια επιστολή στον Βασιλιά Κάρχοκ του Άργκανθικ. Έχουμε ειρήνη με το γειτονικό Βασίλειο, και είναι υποχρέωσή του να παρέμβει – εκτός κι αν ο ίδιος επιθυμεί τούτες τις εχθροπραξίες.»

Κατένευσα. «Θα του στείλω επιστολή. Όμως θα πάω να διεκδικήσω και τη γέφυρα, όπως είπες, μαζί με δύο χιλιάδες στρατιώτες μου.»

«Και θα έρθω κι εγώ, φυσικά,» είπε ο Πάλφην, όπως πάντα πιστός σε μένα.

«Φρόντισε να τους συγκεντρώσεις γρήγορα. Θα ξεκινήσουμε το συντομότερο δυνατό,» είπα, και σηκώθηκα από το τραπέζι.

«Ως προστάξετε, Βαρονέσα μου.»

Έφυγα από τον στρατώνα, νιώθοντας εξαντλημένη. Το κεφάλι μου με πονούσε, ένα βάρος πλάκωνε τα στήθη μου, και τα πόδια μου ήταν κουρασμένα, λες και δούλευα συνεχόμενες ώρες. Προφανώς, όμως, η κούρασή μου ήταν ψυχολογική. Το να απειλούν τα εδάφη

μου δεν ήταν κάτι που είχα συνηθίσει· δεν ήταν κάτι που συνέβαινε καθημερινά –μα τα Πνεύματα, ήταν κάτι που δε μου είχε συμβεί ποτέ ξανά!

Μπήκα στο κεντρικό χτίριο του κάστρου και πήγα στο δωμάτιό μου, αγνοώντας τους φρουρούς που με χαιρετούσαν στρατιωτικά και τους υπηρέτες που έκαναν μικρές υποκλίσεις στο πέρασμά μου. Έλυσα τα σανδάλια μου και ξάπλωσα ανάσκελα στο κρεβάτι, σταυρώνοντας τα χέρια πίσω απ'το κεφάλι μου και κοιτώντας το ταβάνι.

Μακάρι η μητέρα, τώρα, να ήταν ζωντανή. Γιατί έπρεπε να πεθάνει και ν'αφήσει σ'εμένα τούτο το βάρος; Εκείνη τα κατάφερνε πολύ καλύτερα με τις υποθέσεις της Βαρονίας. Και είχε φύγει κι ο μπαμπάς, μετά το θάνατό της· είχε πάει στους λόφους, ανατολικά απο δώ, για να ζήσει σαν ερημίτης, στην έπαυλή του. Ποτέ δεν τον είχα καταλάβει τον πατέρα μου. Ακόμα και να ήταν εδώ, δε θα μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί του. Αν, όμως, η μητέρα ζούσε, τώρα, δε θα είχα εγώ να κάνω μ'αυτόν τον καταραμένο Βαρόνο Μόνμορχ! Όμως η μητέρα ήταν νεκρή, κι επομένως, θα έπρεπε να τον αντιμετωπίσω...

Αναστέναξα.

Και ένα δυνατό πείσμα με κατέλαβε. Λες ο καταχθόνιος Αργκανθικιανός να είχε αποφασίσει να κάνει αυτή την κίνηση εναντίον μου επειδή η μητέρα μου είχε πεθάνει; Θα του έδειχνα, λοιπόν, ότι δε θα ήταν καθόλου εύκολο να πάρει ούτε ένα μέτρο της Βαρονίας μου, με τις ύπουλές του μεθόδους! Οι πολεμιστές μου θα έδιωχναν τους δικούς του από τη γέφυρα και θα έπαιρναν πίσω το αίμα τους για όσους είχαν σκοτώσει εκείνοι. Επίσης, θα φρόντιζα ο Βασιλιάς Κάρχοκ να μάθει για τις ενέργειες του Βαρόνου και να τον τιμωρήσει. Ας ελπίζαμε, τουλάχιστον, ότι θα τον τιμωρούσε, γιατί Μονάρχης του Αργκανθικ ήταν –δηλαδή, όχι και πολύ καλύτερος από τον Μόνμορχ: στην ίδια φάρα ανήκαν.

Σηκώθηκα απ'το κρεβάτι και πλησίασα το γραφείο μου. Κάθισα, άνοιξα ένα ξύλινο συρτάρι, κι από μέσα πήρα μια μεγάλη κόλλα

χαρτί. Έβρεξα την πένα μου στο μελανοδοχείο κι άρχισα να γράφω την επιστολή που θα κατέληγε στα χέρια του Βασιληά Κάρχοκ.

Αξιότιμε Βασιληά του Άργκανθικ,

Ο Βαρόνος Μόνμορχ, που βρίσκεται δυτικά της Βαρονίας μου

Όχι, δε μου άρεσε. Τσαλάκωσα το χαρτί και το πέταξα παραδίπλα. Πήρα ένα άλλο κι άρχισα ξανά.

Αξιότιμε Βασιληά Κάρχοκ του Άργκανθικ,

Σίγουρα, δε θα περιμένατε ποτέ ένα μήνυμα από μια Σαραολνιανή Βαρονέσα, όμως

Βλακείες!

Το τσαλάκωσα κι αυτό το χαρτί και το πέταξα. Πήρα ένα άλλο κι άρχισα να γράφω για τρίτη φορά.

Αξιότιμε Βασιληά Κάρχοκ:

Θα ήθελα να σας πληροφορήσω για ένα δυσάρεστο γεγονός στα δυτικά σύνορα του Βασιλείου σας. Ο Βαρόνος Μόνμορχ, του οποίου η Βαρονία βρίσκεται ανατολικά των κτήσεών μου, κατέλαβε αυθαιρέτως την γέφυρα μεταξύ Άργκανθικ και Σαραόλν. Την γέφυρα που δικαιοματικά από χρόνια ανήκε στην Βαρονία μου. Οι στρατιώτες μου, περιέργως, 'χάθηκαν' από εκείνη την περιοχή και αντικαταστάθηκαν από μαχητές του εν λόγω Βαρόνου.

Το γεγονός τούτο το πληροφορήθηκα από τον κέρτιο Ζάφν από ένα περαστικό έμπορο Άργκανθικιανής ιθαγένειας. Πράγμα που σημαίνει ότι ο Βαρόνος Μόνμορχ επιχείρησε ύπουλα να πάρει από μένα τον έλεγχο της γέφυρας, ενώ εγώ

~~‘κοίταξα αλλού’~~ είχα την προσοχή μου στραμμένη σε άλλα ζητήματα της Βαρονίας μου.

Επομένως, μόλις πληροφορήθηκα το δυσμενές τούτο γεγονός, έστειλα 500 πολεμιστές μου στην γέφυρα, όχι για να σκοτώσουν εμπλακούν σε μάχη με τους στρατιώτες του Βαρόνου Μόνμορχ, παρά για να τους προειδοποιήσουν να φύγουν να αποχωρήσουν από τα εδάφη μου. Εκείνοι, όμως, φέρθηκαν με τον χειρότερο δυνατό τρόπο, Μεγαλειότατε! Πρότειναν στους υπηκόους μου να περάσουν τη βραδιά μαζί τους, υποστηρίζοντας ότι με την αυγή θα αποχωρούσαν. Όμως, ενώ οι μαχητές μου αναπαύονταν, οι στρατιώτες του Βαρόνου έφεραν κι άλλους δικούς τους (περίπου 1000, απ’ό,τι γνωρίζω) και τους επιτέθηκαν! Εκείνοι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Αλλά, και πάλι, οι ~~υποτακτικ~~ οι υπήκοοι του Άρχοντα Μόνμορχ συνέχισαν τις επιθέσεις τους! και το 1/3 των μαχητών μου χάθηκε.

Σκοπεύω να δώσω άλλη μια προειδοποιήσει στον Βαρόνο, Βασιληά μου· σε περίπτωση που δε με ακούσει θα επιτεθώ, όπως δικαιούμαι να πράξω, για να τον ~~διώξω~~ απομακρύνω από τα εδάφη μου.

Τούτη η επιστολή ~~είναι μονάχα για~~ έχει σκοπό να σας προειδοποιήσει, Μεγαλειότατε, για την άπρεπη συμπεριφορά ενός από τους υπηκόους σας, δεδομένης της ειρηνικής κατάστασης που υφίσταται ανάμεσα στα Βασίλειά μας, Άργκανθικ και Σαραόλν.

Μετά τιμής,
Βαρονέσα Τάθβιλ

Το διάβασα άλλη μία φορά. Μου άρεσε. Επομένως, το καθαρόγραφο και φώναξα έναν αγγελιαφόρο, για να το μεταφέρει στο Άργκανθικ. Εκείνος μου είπε ότι θα ξεκινούσε με το πρώτο φως της αυγής, και συμφώνησα μαζί του.

Ξάπλωσα, πάλι, στο κρεβάτι μου, νιώθοντας εξουθενωμένοι από όλα τούτα τα γεγονότα.

3. Οπου εξοπλίζομαι για μάχη

Το πρωί, όταν και ο Βάνσπαρχ και ο Λούντρινχ βρίσκονταν στον ουρανό, βγήκα στις επάλξεις του κάστρου μου και κοίταξα έξω, για να δω τους στρατιώτες που είχαν συγκεντρωθεί εκεί. Ποτέ δεν ήμουν καλή στο να μετρώ τους πολεμιστές μου με μια γρήγορη ματιά, όμως ετούτοι δύο χιλιάδες πρέπει να ήταν, όπως είχα ζητήσει από τον Διοικητή Πάλφην. Τον οποίο είδα να με πλησιάζει, ανεβαίνοντας την πέτρινη σκάλα των επάλξεων.

«Όλα εντάξει, Βαρονέσα μου;» ρώτησε.

Τον κοίταξα από πάνω ως κάτω, και διαπίστωσα πως ήταν έτοιμος για μάχη. Αρθρωτή πανοπλία τον έντυνε, ένα μεγάλο σπαθί ήταν περασμένο στη μέση του, και στους ώμους του έπεφτε μια μαύρη κάπα. Το κλειστό του κράνος το βαστούσε παραμάσκαλα, δίχως να το έχει φορέσει ακόμα.

«Ναι, έτσι νομίζω,» αποκρίθηκα. «Θα μας φτάσουν αυτοί οι πολεμιστές, για να διώξουμε τους στρατιώτες του Βαρόνου Μόνμορχ από τη γέφυρα της Βαρονίας μου;»

«Έτσι πιστεύω,» είπε ο Πάλφην. «Εξάλλου, αν κατάλαβα καλά, θα τους προειδοποιήσουμε, πρώτα, ώστε να φύγουν.»

«Ναι,» ένευσα. «Όμως, αν μας πουν να μείνουμε για το βράδυ ή τίποτα παρόμοιο, δε θα δεχτούμε. Θα απαιτήσουμε να εγκαταλείψουν τα εδάφη μας *αμέσως*.»

«Ασφαλώς, Βαρονέσα μου,» συμφώνησε ο διοικητής. Και με κοίταξε καλά-καλά, υψώνοντας ένα του φρύδι.

«Τι είναι, Διοικητά Πάλφην;» απόρησα.

«Έτσι σκοπεύετε να έρθετε μαζί μας; Μ' αυτή την αμφίεση;»

Σήμερα είχα φορέσει μια γκρίζα αμάνικη τουνίκα, ένα μαύρο, κολλητό παντελόνι, κι έναν γαλάζιο μανδύα, δεμένο με ασημένια

αλυσίδα γύρω απ'το λαιμό μου. Δεν καταλάβαινα πού ήταν το πρόβλημα.

«Ναι, γιατί;»

«Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα αν φορούσατε κάποια πανοπλία. Ποτέ δεν ξέρετε τι μπορεί να συμβεί, και καλύτερα να είστε προετοιμασμένη...»

Δε μου άρεσε και τόσο η ιδέα να κουβαλάω όλο αυτό το σίδερο επάνω μου, όμως έπρεπε να παραδεχτώ πως ο Πάλφην δεν είχε άδικο. «Εντάξει,» είπα.

«Μια πολεμίστρια σάς περιμένει στο στρατόνα, για να σας βοηθήσει να ντυθείτε,» αποκρίθηκε ο Πάλφην.

Γέλασα. «Όλα τα έχεις σκεφτεί;»

Κατέβηκα από τις επάλξεις και πήγα στο στρατόνα, όπου όντως μια πολεμίστρια με περίμενε. Ήταν μια κοντή, σωματώδης γυναίκα με μαύρα, κοντά μαλλιά, και μου ζήτησε να την ακολουθήσω. Την ακολούθησα και με πήγε σε ένα μεγάλο δωμάτιο που γυάλιζε από το σίδερο και το ατσάλι: το οπλοστάσιο του στρατόνα.

«Επιλέξτε τον εξοπλισμό σας, Βαρονέσα μου,» με προέτρεψε.

Τι να έπαιρνα απο δώ; Αν και δεν ήμουν άσχετη από όπλα και πανοπλίες —είχα εκπαιδευτεί αρκετά σ'αυτά· υποχρεωτικό πράγμα για μια συνοριακή βαρονέσα—, δεν είχα και καμια μεγάλη εμπειρία στον πόλεμο. «Εσύ τι θα πρότεινες;» ρώτησα την πολεμίστρια.

«Μπορείτε να σηκώσετε αρθρωτή πανοπλία; Όπως τούτη, ας πούμε;» Η γυναίκα μου έδειξε έναν μεταλλικό άνθρωπο που στεκόταν με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο.

«Εμ, ας το προσπεράσουμε αυτό,» είπα. «Κάτι πιο ελαφρύ δεν υπάρχει;» Και ξαφνικά: «Τι εξοπλισμό, συνήθως, χρησιμοποιούσε η μητέρα μου; Μια φολιδωτή πανοπλία δεν έβαζε;»

Η πολεμίστρια κατένευσε. «Ναι, Βαρονέσα μου.»

«Οπότε, δώσε μου μια παρόμοια κι εμένα.»

«Έχουμε την ίδια, αν σας ενδιαφέρει.»

«Δώσε μου την ίδια, τότε.» *Ελπίζω μόνο να μην ντροπιάσω τον εξοπλισμό της...*

Η πολεμίστρια προχώρησε και σήκωσε έναν φολιδωτό θώρακα από μια ξύλινη κρεμάστρα. «Ελάτε κοντά μου, εάν θέλετε, Βαρονέσα μου.»

Πλησίασα. Εκείνη έλυσε τον μανδύα μου και άρχισε να με ντύνει με την αρματωσιά. Πρώτα, μου φόρεσε τον θώρακα, ύστερα τα χέρια, και τέλος τα πόδια.

«Η μητέρα σας, Βαρονέσα μου, επίσης, προτιμούσε τούτον δω τον κεφαλοθραύστη,» είπε η πολεμίστρια, παίρνοντας έναν κεφαλοθραύστη από μια κρεμάστρα παραδίπλα. Η κεφαλή του ήταν οκτάγωνη, δίχως καρφιά, αλλά έμοιαζε αρκετά σκληρή για να θρυμματίσει οποιαδήποτε πανοπλία ή κράνος. Το μανίκι του ήταν ψηλό και καμωμένο από ξύλο επιχρυσωμένο· στο τέλος του, υπήρχε ένα πορφυρό ρουμπίνι.

Άπλωσα το χέρι μου και πήρα το όπλο από την πολεμίστρια. Το βάστηξα για λίγο, ζυγιάζοντάς το. Δεν θα είχα κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα να το χειριστώ, αποφάσισα. «Εντάξει,» είπα.

Η γυναίκα τράβηξε μια ζώνη από μια κρεμάστρα και την πέτασε γύρω απ'τη μέση μου, δένοντάς την. Στη θηλιά που υπήρχε εκεί πέρασα τον κεφαλοθραύστη της μητέρας μου, αφήνοντάς τον να κρέμεται επάνω στον γοφό μου. Ξεγάντζωσα μια στρογγυλή, ατσάλινη ασπίδα από μια άλλη κρεμάστρα και την κράτησα στο αριστερό χέρι.

«Μπορούμε να πηγαίνουμε,» είπα. Οπότε, βγήκαμε από το οπλοστάσιο και από το στρατόνα. Στην αυλή του κάστρου, ο Πάλφην με περίμενε. Και με κοίταξε, πάλι, ερευνητικά.

«Η αρματωσιά της μητέρας σας,» παρατήρησε. «Και ο κεφαλοθραύστης της Βαρονέσας Βόρτιγκ, επίσης... Ποτέ ξανά δεν τα είχατε χρησιμοποιήσει, Βαρονέσα μου.»

«Δεν υπήρξε ανάγκη,» απάντησα. «Πάμε, τώρα,»

Ο Πάλφην έγνεψε καταφατικά.

Προχωρήσαμε προς την πύλη του κάστρου, η οποία έστεκε ορθάνοιχτη και η γέφυρα είχε πέσει, σκεπάζοντας την τάφρο. Πλησίασαμε τον στρατό μου και ανεβήκαμε στα άλογα που μας περίμεναν στην αρχή του.

«Ξεκινάμε,» είπα, και ο σαλπικτής που βρισκόταν δίπλα μου έφερε τη σάλπιγγα του στα χείλη και έδωσε το σήμα, για ν' αρχίσουν οι δύο χιλιάδες μαχητές να προελαύνουν προς τα ανατολικά.

4. Όπου αντιμετωπίζω τον θαρραλέο στα λόγια και δειλό στις πράξεις Βαρόνο Μόνμορχ

Για μια ολόκληρη ημέρα προελαύναμε προς τα ανατολικά, και το βράδυ της δεύτερης φτάσαμε στην γέφυρα της Βαρονίας μου, η οποία περνούσε πάνω από τον ποταμό. Οι Αργκανθικιανοί που βρίσκονταν εκεί μας είχαν αντικρίσει από απόσταση και ήταν έτοιμοι για μας, παραταγμένοι για μάχη. Προσπάθησα να τους υπολογίσω με το βλέμμα μου, μα ήταν δύσκολο... πάντως είχα την εντύπωση ότι ήταν λιγότεροι από τους δικούς μου μαχητές. Μακάρι να ήταν έτσι...

Έκανα νόημα στους στρατιώτες μου να σταματήσουν, υψώνοντας το δεξί μου χέρι. Και, καθισμένη επάνω στη σέλα του αλόγου μου, ατένισα τους αντιπάλους μου προσεκτικά. Κανείς τους δεν έμοιαζε πρόθυμος να κάνει την πρώτη κίνηση εναντίον μου.

«Είμαι η Τάθβιλ!» φώναξα. «Η Βαρονέσα τούτης της περιοχής. Και η γέφυρα στην οποία βρίσκεστε μου ανήκει. Σας προστάζω να φύγετε –*τόρα!*»

«Βαρονέσα Τάθβιλ, χαίρομαι ιδιαιτέρως για τη γνωριμία,» είπε ένας άντρας, πλησιάζοντας την πρώτη γραμμή των στρατιωτών επάνω σε κατάλευκο άλογο. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;» Ήταν ψηλός, παρατήρησα, και όμορφος. Είχε ξανθά, μακριά μαλλιά, τα οποία έπεφταν στην πλάτη και τους ώμους του, δεμένα χαλαρά πίσω από το κεφάλι του. Φορούσε γυαλιστερή αρθρωτή πανοπλία και πορφυρό μανδύα, με χρυσό σιρίτι. Στη μέση του κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος, ενώ επάνω στη σέλα του αλόγου του βρίσκονταν κρεμασμένα μια φαρέτρα, ένα κοντό τόξο, και μια τριγωνική ασπίδα.

«Πώς θα μπορούσατε να με εξυπηρετήσετε, κύριε;» απόρησα. Ήταν βλάκας; Ή έκανε τον βλάκα; «Θα μπορούσατε να με εξυπηρετήσετε μόνο φεύγοντας από τα εδάφη μου!»

«Μα, καλή μου Βαρονέσα, κανονικά, θα έπρεπε να μ'ευχαριστείτε που βρίσκομαι εδώ. Όταν ήρθα σε τούτη τη γέφυρα, το μέρος ήταν εντελώς αφύλακτο. Επομένως, σκέφτηκα πως θα το είχατε εγκαταλείψει, κι έτσι έστειλα κάποιους από τους πολεμιστές μου για να το φρουρούν. Κανείς από τους δυο μας, υποθέτω, δε θα ήθελε να γίνει λημέρι ληστών...»

«Είστε ο Βαρόνος Μόνμορχ, σωστά;» ρώτησα.

«Ναι,» απάντησε εκείνος. «Ο Βαρόνος Μόνμορχ είμαι. Με γνωρίζετε;»

«Άκουσα για τα... ανδραγαθήματα σας,» του είπα, ειρωνικά. «Όπως και νάχει, όμως, καλέ μου Βαρόνε: σας ευχαριστώ ιδιαίτερω για την... φύλαξη της γέφυρας της Βαρονίας μου, αλλά, τώρα, θα την ήθελα ξανά στα δικά μου χέρια.»

Ο Μόνμορχ μειδίασε αδιόρατα. «Βαρονέσα Τάθβιλ. Νομίζω πως, αν σας παραδώσω τη γέφυρα, τα αποτελέσματα θα είναι τα ίδια: θα εγκαταλειφθεί, δηλαδή, και πιθανώς –τρέμω στη σκέψη– θα γίνει λημέρι ληστών, οι οποίοι θα αρπάζουν τα χρήματα των εμπόρων και των ταξιδιωτών που περπατούν τους δρόμους του Βασιλείου σας και του δικού μας.»

«Μα, ήδη έχει γίνει λημέρι ληστών τούτη η γέφυρα, Βαρόνε μου,» απάντησα.

«Α-χα-χα-χα!» γέλασε ο Μόνμορχ, κάνοντας, απότομα, το κεφάλι του πίσω. «Οι αστεϊσμοί σας είναι ανεπανάληπτοι, Βαρονέσα Τάθβιλ! Θα τα πάμε πολύ καλά, πιστεύω.»

«Διαφωνώ, Βαρόνε Μόνμορχ. Δε θα τα πάμε καθόλου καλά, αν δεν ξεκουμπιστείς από τη γέφυρά μου, τώρα!»

Τα γαλανά μάτια του Αργκανθικιανού Άρχοντα άστραψαν στο φεγγαρόφωτο. «Δεν επιθυμείτε το καλό των ταξιδιωτών και τωνπραματευτάδων;» απαίτησε, με ψυχρή σοβαρότητα.

«Αυτό ακριβώς επιθυμώ.»

«Τότε, δεν έχετε για τίποτα ν' ανησυχείτε: μπορείτε να επιστρέψετε ήσυχα στο κάστρο σας, Βαρονέσα Τάθβιλ. Όλοι όσοι περνούν από δώ θα είναι απόλυτα ασφαλείς, σας διαβεβαιώνω.»

«Όλοι όσοι περνούσαν από εδώ ήταν ασφαλείς, Βαρόνε μου,» τόνισα, «μέχρι που ήρθατε, σκοτώσατε τους φρουρούς μου, και πήρατε τον έλεγχο τούτης της γέφυρας.»

«Θα έπρεπε να προσβληθώ πολύ απ' αυτές σας τις κατηγορίες!» έκανε ο Μόνμορχ. «Σκότωσα τους φρουρούς σας, είπατε; Μα, από πού κι ως πού υποθέτετε κάτι τέτοιο;»

«Είναι προφανές.»

«Θα σας πρότεινα, φιλικά, να μην υποστηρίζετε πράγματα τα οποία αδυνατείτε ν' αποδείξετε,» στένεψε τα μάτια του ο Βαρόνος.

Ο Αργκανθικιανός μπάσταρδος! Πραγματικά, νομίζει ότι μπορεί να καταφέρει να μου κλέψει τη γέφυρα με τα ευφρολογήματά του; Έτριξα τα δόντια του. «Έστω!» είπα. «Έστω ότι δεν έχετε φονεύσει τους φρουρούς μου –πράγμα για το οποίο είμαι σίγουρη, βέβαια, αλλά τέλος πάντων... Έτσι κι αλλιώς, σας ζητώ να εγκαταλείψετε τούτα τα εδάφη. Είναι δικά μου και του Σαραόλν.»

«Και το καλό των ταξιδιωτών και τον εμπόρ—;»

«Ποιο καλό των ταξιδιωτών και των εμπόρων, Βαρόνε μου;» φώναξα. «Το καλό το δικό σας, θέλετε να πείτε –η είσπραξη των φόρων!»

«Η μέγιστη προστασία απαιτεί χρήματα,» είπε ο Μόνμορχ. «Να είστε βέβαιη πως όλοι οι φόροι χρησιμοποιούνται γι' αυτό τον σκοπό.»

«Δεν είμαι καθόλου βέβαιη. Επομένως, φύγετε απ' τα εδάφη μου!»

«Χα! Βαρονέσα μου, φοβάμαι πως δε μπορώ να εκπληρώσω την επιθυμία σας. Εγώ, σε αντίθεση με εσάς, ενδιαφέρομαι για τους ταξιδιώτες και τους εμπόρους –τους Αργκανθικιανούς, τουλάχιστον. Εσείς, μάλλον, δεν ενδιαφέρεστε ούτε για τους συμπατριώτες σας!»

«Τώρα, ποιος προσβάλλει ποιον, Βαρόνε Μόνμορχ;» απαίτησα.

«Δεν πρόκειται για προσβολή· πρόκειται για την αλήθεια.»

«Τη δική σας αλήθεια,» τόνισα. «Σας το ζητώ για τελευταία φορά, Βαρόνε Μόνμορχ: φύγετε από τα εδάφη μου.»

«Σας είπα ήδη ότι αυτή σας την επιθυμία αδυνατώ να εκπληρώσω. Εάν θέλατε να πάμε στο κάστρο σας, όμως, και να κουβεντιάσουμε το ζ—»

«Αντιλαμβάνεστε τι θα συμβεί, όταν ο Βασιληάς σας μάθει για τούτο το γεγονός;» προσπάθησα να τον εκβιάσω. Αν δεν υπολόγιζε εμένα, τουλάχιστον έπρεπε να υπολογίζει το μονάρχη της χώρας του!

«Τι θα συμβεί, Βαρονέσα μου; Παρακαλώ πείτε μου,» αποκρίθηκε ο Μόνμορχ. «Δε σας έβλαψα με οιονδήποτε τρόπο.»

«Δε με βλάψατε, αρπάζοντας τα εδάφη μου;» γέλασα. «Τελικά, οι δικοί σας αστεϊσμοί, Βαρόνε, είναι καλύτεροι από τους δικούς μου!»

«Το μόνο που επιθυμώ είναι να προστατέψω τους—»

«Αρκετά μ'αυτά τα ψέματα!» τον διέκοψα. Νόμιζε ο ηλίθιος ότι θα έκανα πίσω *τόρα*; «Εγκαταλείψτε τα εδάφη μου, αλλιώς θα προστάξω τους πολεμιστές μου να επιτεθούν!»

«Το θεωρείτε απαραίτητο να καταλήξουμε σ'ετούτο τον... *βαρβαρισμό*;» έθεσε το ερώτημα ο Μόνμορχ.

«*Βαρβαρισμό*;» έκανα, θυμωμένη. «Χειρότερο βαρβαρισμό απ'το να προσκαλείται τους υπηκόους μου να κοιμηθούν μαζί σας και, ύστερα, να επιχειρείτε να τους φονεύσετε;»

«Δε βρισκόμουν εδώ, εκείνη την ώρα, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε ο Μόνμορχ. «Σας διαβεβαιώνω πως ο διοικητής που πρόσταξε την εν λόγω έφοδο τιμωρήθηκε αυστηρότατα.»

«Και κατηγορείτε εμένα ότι δε μπορώ να προστατέψω τους ταξιδιώτες και τους εμπόρους που περνούν απο δώ,» φώναξα, «όταν εσείς, Βαρόνε μου, αδυνατείτε να συγκρατήσετε τους ίδιους τους πολεμιστές σας; Νομίζω,» τελείωσα, αγριοκοιτώντας τον, «πως καλύτερα θα ήταν να φύγετε και ν'αφήσετε την περιφρούρηση της γέφυρας σε μένα.»

Ο Μόνμορχ είχε γίνει κατακόκκινος απ'το θυμό. Αντιλαμβανόταν πολύ καλά πώς είχα στρέψει τα ίδια του τα λόγια εναντίον του. «Όχι!» απάντησε. «Δε θα φύγω από τούτη τη γέφυρα! Τη βρήκα αφύλακτη, άρα είναι δικό μου έδαφος!»

«Έφοδος!» πρόσταξα τους μαχητές μου, τραβώντας τον κεφαλοθραύστη απ'τη ζώνη μου και υψώνοντάς τον στον αέρα.

Εκείνοι εφόρμησαν καταπάνω στους Αργκανθικιανούς του Μόνμορχ, κραδαίνοντας τα όπλα τους, έφιπποι και πεζή, ενώ οι τοζότες εξαπέλυαν βέλη.

«*Η γέφυρα μου ανήκει!*» άκουσα τον Βαρόνο να γκαρίζει πάνω από τον χαλασμό που είχε αρχίσει να γίνεται.

Οι στρατιώτες του ήταν λιγότεροι απ'τους δικούς μου, όμως τους είδα να ανοίγονται δεξιά κι αριστερά, καθώς οι Σαραολνιανοί έρχονταν προς το μέρος τους, επιδιώκοντας να τους περικυκλώσουν. Η καρδιά μου βροντοκοπούσε κάτω απ'τον φολιδωτό μου θώρακα, τόσο δυνατά που μπορούσα να την ακούσω. Δεν έπρεπε να μας νικήσουν εδώ· δεν έπρεπε να μας νικήσουν.

Πήρα την ασπίδα μου απ'τη σέλα του αλόγου όπου κρεμόταν κι έμπηξα τα τακούνια των μποτών μου στα πλευρά του, κάνοντάς το να καλπάσει. Τα μάτια μου βρίσκονταν καρφωμένα επάνω στον στόχο μου: τον Βαρόνο Μόνμορχ. Όμως δεν κατόρθωσα να τον φτάσω, γιατί ένας Αργκανθικιανός ιππέας πετάχτηκε, ξαφνικά, μπροστά μου, προσπαθώντας να με διαπεράσει με τη λόγχη του.

Η ασπίδα μου ευτυχώς με προστάτευε αποτελεσματικά, αν και ταρακουνήθηκα επάνω στον ίππο μου και παραλίγο να πέσω. Ύστερα, όμως, ένας από τους δικούς μου καβαλάρηδες ήρθε προς βοήθειά μου, στρεφόμενος εναντίον του Αργκανθικιανού ιππέα.

Το βλέμμα μου έψαξε, ξανά, για τον Βαρόνο. Ο Πνευματοχτυπημένος είχε απομακρυνθεί απ'τη μάχη, πηγαίνοντας επάνω στην γέφυρα. Προφανώς, δεν ήθελε να ρισκάρει ούτε τόσο δα τη ζωή του –τυπική Αργκανθικιανή συμπεριφορά. Όμως έπρεπε να τον φτάσω. Εκείνος ήταν το κλειδί της νίκης.

Προσπάθησα να απεμπλακώ από τη μάχη, και το κατάφερα με επιτυχία, καθώς είχα όλη τη δυνατή βοήθεια των πολεμιστών μου, οι οποίοι συνεχώς με προστάτευαν απ'όποιον εχθρό επιχειρούσε να με ζυγώσει. Όταν ήμουν έξω από το χαλασμό, προσπάθησα να πάρω μια γενική εικόνα τού τι γινόταν: Οι Αργκανθικιανοί δεν είχαν πετύχει το σκοπό τους· δεν είχαν περικυκλώσει εντελώς τους Σαραολνιανούς, όπως προφανώς ήθελαν. Όμως είχαν κατορθώσει να σχηματίσουν ένα Π γύρω τους, καλύπτοντας το μέτωπο και τα

πλευρά τους. Οι μαχητές μου βρίσκονταν, αναμφίβολα, σε μειονεκτική θέση. Η μάχη κάθε άλλο παρά είχε κριθεί.

Εκτός κι άμα έφτανα τον δειλό Βαρόνο. Εκείνος κι εγώ ήμασταν οι μόνοι που βρισκόμασταν έξω απ' το χάος. Πώς, όμως, θα πήγαινα κοντά του; Τα μάτια μου ερεύνησαν τον ποταμό, ο οποίος, γενικά, ήταν άγριος, όμως τώρα είχαμε Καλοκαίρι, έτσι τα νερά του ήταν γαλήνια. Με τη βοήθεια του φεγγαρόφωτου, κατάφερα να διακρίνω μερικές πέτρες που ξεπρόβαλαν από μέσα του. Αν πατούσα επάνω τους....

Τάθβιλ, πηγαίνεις γυρεύοντας, συλλογίστηκα. Κατ' αρχήν, το άλογό μου ποτέ δε θα μπορούσε να βαδίσει εκεί πέρα. Ή ίσως και να μπορούσε, μα εγώ δεν ήμουν τόσο καλή ιππεύτρια για να το οδηγήσω. Μάλλον, θα σωριαζόμουν στο νερό και θα πνιγόμουν, με τη βαριά αρματωσιά που φορούσα.

Τότε, θυμήθηκα το όνειρο που είχα δει πριν από μερικές μέρες. Τούτη ήταν η γέφυρα που είχα ονειρευτεί! Και ο άντρας αντίκρυ μου πρέπει να ήταν ο Βαρόνος Μόνμορχ... ο οποίος –στο όνειρο– είχε κατεβάσει το σπαθί του και είχε θρυμματίσει τη γέφυρα όπου στεκόμουν, ρίχνοντάς με σε μια απύθμενη άβυσσο. Ρίγησα.

Όμως –τα όνειρα ήταν όνειρα. Σιγά μην έδινα βάση εκεί! Θα πλησίαζα τον Αργκανθικιανό Άρχοντα και εκείνος θα ήταν που θα έπεφτε απ' τη γέφυρα! Εξάλλου, δεν πρέπει να ήταν καλύτερος πολεμιστής από μένα, γιατί, αν ήταν θα είχε ορμίσει αμέσως στη μάχη· δε θα είχε μείνει πίσω, σωστά;

Κατέβηκα απ' το άλογό μου, κοιτώντας τον Μόνμορχ προσεκτικά. Είχε κι εκείνος κατεβεί απ' τον ίππο του, και τα γαλανά του μάτια ήταν καρφωμένα στο χάος που βασίλευε ανάμεσα στους Σαραολνιανούς και τους Αργκανθικιανούς στρατιώτες. Ωραία· δε θα με έβλεπε να ζυγώνω, μέχρι να ήταν πολύ αργά γι' αυτόν.

Προχώρησα ως την όχθη του ποταμού, αποφεύγοντας τη μάχη που διεξαγόταν και κάνοντας κύκλο από τα νότιά της. Από εδώ οι ιαχές ακούγονταν κάπως πιο απόμακρες, ενώ, για κάποιο παράξενο λόγο, μπορούσα ν' ακούσω πολύ καθαρά τα ξερά ξύλα και το χορτάρι που έσπαγαν κάτω από τις μπότες μου· καθώς επίσης και το νερό που

πάφλαζε, και τον αγέρα που έπαιρνε τον γαλάζιο μου μανδύα. Η καρδιά μου χτυπούσε ακόμα πιο δυνατά από πριν και η αναπνοή μου είχε γίνει πιο γρήγορη.

Στάθηκα στην άκρη του ποταμού και προσπάθησα να ηρεμήσω τον εαυτό μου, καθώς κοιτούσε τις πέτρες επάνω στις οποίες έπρεπε να βαδίσω. Κοιτώντας τες από από εδώ, μου φαίνονταν πολύ μεγαλύτερες. Σίγουρα, δε θα είχα πρόβλημα να τις χρησιμοποιήσω ως πόρο. Ωστόσο, προτιμότερο ήταν ν'αφηνά την ασπίδα μου, για να έχω καλύτερη ισορροπία.

Έτσι, την ακούμπησα στην όχθη, ενώ πέρασα τον κεφαλοθραύστη στη ζώνη μου. Ύστερα, έβαλα το δεξί μου πόδι επάνω στην πρώτη πέτρα· πάτησα γερά και προχώρησα, βάζοντας το αριστερό πόδι σε μια πέτρα παρακάτω.

Πολύ όμορφα, σκέφτηκα, καθώς συνέχιζα να προχωρώ. Καλά τα πηγαίνω. Πολύ καλά τα πηγαίνω. Η μάνα μου θα ήταν περήφανη για μένα. Ναι, τα πηγαίνω πολύ, πολύ καλά. Είχα καλύψει το ένα τρίτο της απόστασης, μέχρι στιγμής. *Πολύ καλά τα πηγαίνω. Μπράβο, Τάθβιλ! Τα Πνεύματα είναι μαζί σου.* Το νερό πιτσίλισε τις μπότες μου, ενώ είχα φτάσει περίπου στη μέση· ο Βαρόνος Μόνμορχ ακόμα κοιτούσε προς τη μάχη: εμένα δε με είχε πάρει είδηση. *Είδες, Τάθβιλ, κι ο ποταμός μαζί σου είναι, όχι μόνο τα Πνεύματα. Μερικά βήματα ακόμα και θα τα καταφέρεις. Θα πέσεις επάνω σ'αυτόν τον Αργκανθικιανό μπάσταρδο και θα του ξεριζώσεις το λαιμό!* Το δεξί μου πόδι γλίστρησε επάνω σε μια πέτρα, όμως γρήγορα ξαναβρήκα την ισορροπία μου και ξεφύσησα, τόσο δυνατά που νόμιζα ότι ο Βαρόνος θα με άκουγε· όμως εκείνος δε με είχε ακούσει. *Αυτό δεν ήταν τίποτα· μια μικρή απροσεξία μονάχα. Τα πηγαίνω πολύ καλά, πολύ καλά. Ποιος άλλος θα τα πήγαινε τόσο καλά, ε; Θα εξυμνούν το κατόρθωμά μου για αιώνες σε τούτα τα μέρη.*

Έφτασα.

Η γέφυρα βρισκόταν μπροστά μου. Άπλωσα τα γαντοφορεμένα μου χέρια και πιάστηκε από την άκριά της, πατώντας στις μύτες των ποδιών μου επάνω στις πέτρες, για να κοιτάξω πού ήταν, τώρα, ο Μόνμορχ.

Ο Βαρόνος ακόμα κοιτούσε τη μάχη.

Πνευματοχτυπημένε Αργκανθικιανέ, θα σε λιανίσω! σκέφτηκα, και τράβηξα, απότομα, τον εαυτό μου επάνω. Όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Δε μου φάνηκε ότι τα κατάφερα και πολύ γρήγορα, έτσι όπως ήμουν ντυμένη, μ'όλο αυτό το σίδερο. Ααααα, καλύτερα να μην είχα φορέσει τούτη την καταραμένη πανοπλία! Ύστερα, πέρασε απ'το νου μου ότι το σκεφτόμουν αυτό για την πανοπλία της μητέρας μου, και ντράπηκα. Όσο είχα χρόνο να ντραπώ. Γιατί, μόλις βρισκόμουν επάνω στη γέφυρα και ύψωσα το βλέμμα μου, αντίκρισα τον Μόνμορχ να με ατενίζει έκπληκτος και να τραβά το σπαθί του.

Έπρεπε να σηκωθώ όρθια –γρήγορα. Ο Αργκανθικιανός ερχόταν προς το μέρος μου! Με κλότσησε στην κοιλιά, προτού προλάβω να σταθώ. Δεν αισθάνθηκα και κανέναν μεγάλο πόνο –λόγω της φολιδωτής μου αρματοωσιάς–, όμως το χτύπημά του μ'έκανε να χάσω, πάλι, την ισορροπία μου και να πέσω. Δαίμονες της Μάγκραθμελ! είχα έρθει εδώ για να πεθάνω;

Ελευθέρωσα τον κεφαλοθραύστη απ'τη ζώνη μου και τον βάστηξα γερά στο δεξί μου χέρι. Καθώς το ξίφος του Μόνμορχ κατέβηκε, το απέκρουσα. Κλότσησα, αμέσως, την κνήμη του, κι εκείνος παραπάτησε μερικά βήματα. Αρκετός χρόνος για να σταθώ στα πόδια μου.

«Μακριά απ'τη γέφυρά μου, Αργκανθικιανό σκυλί!» φώναξα, σφίγγοντας τα δόντια.

«Εσείς οι βάρβαρες Σαραολνιανές γυναίκες είστε το κάτι άλλο,» είπε ο Μόνμορχ. «Πλησίασέ με και θα βρεις τη λεπίδα του σπαθιού μου μέσα στα σωθικά σου, Βαρονέσα!» Κι άρχισε να πισωπατά προς το αλόγο του.

Του χίμησα, μην χάνοντας καιρό· γιατί, έτσι κι ανέβαινε στη σέλα, θα βρισκόμουν σε *πολύ* μειονεκτική θέση.

Ο Βαρόνος, καταλαβαίνοντας πως, αν μου γύριζε την πλάτη, θα του έσπαγα το κεφάλι, αναγκάστηκε να σταματήσει και ν'αποκρούσει το χτύπημά μου, με το ξίφος του. Όμως δεν έπαψε να πισωπατά. Το αλόγο, πλέον, βρισκόταν ένα μέτρο πίσω του.

Ξαναύψωσα τ'όπλο μου και το κατέβασα καταπάνω του. Εκείνος απέκρουσε, όπως και πριν, κι έκανε δυο βήματα όπισθεν, φτάνοντας πλάι στο πολεμικό του άτι.

Αμέσως, γύρισα και κοπάνησα το κεφάλι του αλόγου. Εκείνο έβγαλε μια τσιριχτή κραυγή που μου σπάραξε την καρδιά, καθώς το κρανίο του τσακίστηκε κάτω απ'την ορμή και το βάρος του κεφαλοθραύστη μου. Ύστερα, έκανε να σηκωθεί στα πισινά του πόδια και να κλοστήσει τον αέρα –ενώ εγώ κι ο Μόνμορχ απομακρυνόμασταν από το αφηνιασμένο ζώο–, όμως δεν τα κατάφερε, και σωριάστηκε αιμόφυρτο επάνω στα ξύλα της γέφυρας. Το ζωντανό δεν έφταιγε σε τίποτα· *άλλου* το κεφάλι έπρεπε να είχα τσακίσει!

«*Σκύλα!*» έφτυσε ο Αργκανθικιανός Άρχοντας, μα δε με ζύγωσε, για να μου επιτεθεί. Με φοβόταν ή ήταν η ιδέα μου;

Του χίμησα εγώ, βγάζοντας μια δυνατή πολεμική κραυγή –και ελπίζοντας πως τούτο θα τον αποσυντόνιζε ακόμα περισσότερο. Όμως κάτι τέτοιο δε συνέβη (τουλάχιστον, εγώ δεν το παρατήρησα να συμβαίνει)· ο Μόνμορχ ύψωσε το ξίφος του και σταμάτησε τον κεφαλοθραύστη μου, ενώ το ετοιμοθάνατο άλογό του, βρισκόμενο στο έδαφος, έβγαζε πονεμένα μουγκανητά.

Καθώς τα όπλα μας ήταν διασταυρωμένα, προσπάθησε να με σπρώξει προς τα πίσω, καθότι πιο δυνατός από μένα, όμως εγώ κατάφερα να ξεμπλέξω τον κεφαλοθραύστη μου απ'το ξίφος του αρκετά γρήγορα, ώστε να μην καταλήξω ανάσκελα. Στάθηκα, περιμένοντας τη σπαθιά του –η οποία δεν άργησε να έρθει, σημαδεύοντας το κεφάλι μου –το μοναδικό ακάλυπτο μέρος του σώματός μου· επειδή είχα αφήσει το κράνος μου πίσω, στη σέλα του αλόγου μου.

Καθώς η λεπίδα ερχόταν προς το μέρος μου, και μάλιστα τόσο ψηλά, δε χρειάστηκε παρά να σκύψω λίγο, για να την αποφύγω. Αισθάνθηκα τον αέρα της να με χτυπά και άκουσα τον θόρυβο που έκανε, περνώντας από πάνω μου. Ύστερα, πάραυτα, χτύπησα, με τον κεφαλοθραύστη μου, τον δεξή αγκώνα του αντίμαχού μου.

«Αααργκχ!» κραύγασε ο Βαρόνος, και το όπλο του έπεσε στην ξύλινη επιφάνεια της γέφυρας. «Αααααργκχχχ!...» βόγκησε, βαστώντας το τραυματισμένο του χέρι με το καλό του.

Χίμησα καταπάνω του, σπρώχνοντάς τον με τον αγκώνα μου και σωριάζοντάς τον κάτω, έτσι ταραγμένος καθώς ήταν.

«Παραδίνομαι!» φώναξε. «Παραδίνομαι!»

Πάτησα, με το δεξί μου πόδι, επάνω στο αρματομένο του στέρνο. «Πρόσταξε τους στρατιώτες σου να υποχωρήσουν, αλλιώς θα σου τσακίσω το κεφάλι, σαν τ' αλόγου σου!» τον απείλησα.

«Υποχώρηση!» ούρλιαξε ο Μόνμορχ. «Υποχώρηση!» Όμως κανείς δεν έμοιαζε να τον ακούει. Η φωνή του έτρεμε· ήταν πανικόβλητος.

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» φώναξα. «Σταματήστε να μάχεστε! Σταματήστε, γιατί θα σκοτώσω τον Άρχοντά σας!»

Αυτό έκανε ορισμένους Αργκανθικιανούς να γυρίσουν, για να δουν τι συνέβαινε, και να ειδοποιήσουν και τους υπόλοιπους. Μέσα σε δευτερόλεπτα, η μάχη είχε πάψει, κι όλοι με ατένιζαν να βρίσκομαι πάνω από τον Βαρόνο, πατώντας τον στο στήθος.

«Βαρονέσα μου!» αναφώνησε ο Διοικητής Πάλφην, που βαστούσε ένα αιματοβαμμένο ξίφος στο ένα χέρι και μια ασπίδα στ' άλλο.

«Υποχωρήστε, γιατί θα τον σκοτώσω!» απείλησα τους Αργκανθικιανούς.

«Ναι,» συμφώνησε ο Μόνμορχ. «Κάντε ό,τι σας λέει! Κάντε ό,τι σας λέει!»

«Πηγαίνετε!» πρόσταξα. «Επιστρέψτε εκεί απ' όπου ήρθατε, και μην ξαναζυγώσετε ποτέ τούτη τη γέφυρα!»

Οι Αργκανθικιανοί, ένας-ένας, άρχισαν να φεύγουν, περνώντας δίπλα από μένα και τον ξαπλωμένο στην ξύλινη επιφάνεια της γέφυρας Βαρόνο Μόνμορχ.

Όταν όλοι τους είχαν αποχωρήσει, εκείνος μου είπε: «Άφησέ με κι εμένα τώρα.»

Μειδίασα. «Γιατί να μη σε σκοτώσω και ν' απαλλαγώ για πάντα από σένα;»

«Θα θυμώσεις το Βασιλιά μου!» απάντησε ο Αργκανθικιανός, προσπαθώντας να πάρει ένα απειλητικό ύφος, το οποίο δεν αισθάνθηκα να με απειλεί καθόλου.

«Χα-χα-χα!» γέλασα. «Είσαι διασκεδαστικός, καλέ μου Βαρόνε Μόνμορχ.»

«Δε θα ξαναπλησιάσω τη γέφυρά σου, Τάθβιλ! Το υπόσχομαι!» είπε εκείνος, αλλάζοντας την τακτική του από τις απειλές στις ικεσίες.

«Δεν εμπιστεύομαι τις υποσχέσεις των Αργκανθικιανών,» δήλωσα.

«Τότε, να κάνουμε μια συμφωνία, ότι ποτέ ξανά δε θα διεκδικήσω τη γέφυρά σου!» πρότεινε ο Μόνμορχ.

«Χμμ...» έκανα, σουφρώνοντας τα χείλη.

«Σε παρακαλώ, Τάθβιλ, μη με σκοτώσεις. Δε θα σε ενοχλήσω ξανά!» ορκίστηκε ο Βαρόνος· και, από τον τρόπο με τον οποίο μιλούσε, μπορούσα να αισθανθώ πως έλεγε αλήθεια. Όμως δε θα τον άφηνα να φύγει έτσι εύκολα.

«Σήκω,» του είπα, παίρνοντας το πόδι μου από πάνω του.

5. Όπου βάζω τον Βαρόνο Μόνμορχ να υπογράψει μια συμφωνία.

Πρόσταξα να κάψουν τους νεκρούς μας, σύμφωνα με το έθιμο, όμως ν' αφήσουν τους Αργκανθικιανούς πολεμιστές στα κοράκια και τους λύκους που, σύντομα, θα έρχονταν για να γευματίσουν εδώ. Τον Βαρόνο Μόνμορχ διέταξα να τον γδύσουν από τα όπλα και την πανοπλία του, και δύο στρατιώτες να βρίσκονται διαρκώς κοντά του, σε περίπτωση που σκεφτόταν να φύγει –γιατί, βέβαια, κανείς δεν πρέπει ποτέ να εμπιστεύεται έναν Αργκανθικιανό.

Όταν η κηδεία των πολεμιστών μου τελείωσε, κατασκηνώσαμε λίγο πιο δυτικά από το σημείο της μάχης, επειδή τα κουφάρια των άταφων αντιπάλων μας θα άρχιζαν να βρομάνε και δε θα μας άφηναν να κοιμηθούμε.

Μόλις και η δική μου σκηνή στήθηκε, είπα στον Μόνμορχ: «Πάμε μέσα, Βαρόνε. Για να υπογράψουμε τη συμφωνία.»

Εκείνος –που, τώρα πια, είχε ηρεμήσει κάπως, βλέποντας πως η ζωή του δεν απειλείτο άμεσα– έγενεψε καταφατικά, αποκρινόμενος: «Όπως επιθυμείς, Τάθβιλ.» Και με ακολούθησε στο εσωτερικό της σκηνής μου.

Η αρματωσιά μου με ενοχλούσε με το βάρος της, έτσι κουρασμένη καθώς ήμουν, όμως δεν σκόπευα να την βγάλω όσο βρισκόμουν κοντά σ' αυτόν τον Αργκανθικιανό. Ίσως να το έβλεπε ως ευκαιρία να μου επιτεθεί και να με σκοτώσει, ενώ, φορώντας την, φαινόταν να με κοιτά με επιφύλαξη. Τράβηξα τον κεφαλοθραύστη από τη μέση μου και τον ακούμπησα –όχι πολύ δυνατά, αλλά ούτε και ιδιαίτερα ήρεμα– επάνω στο τραπέζι. Ας κρατούσα τον Βαρόνο ενήμερο για το τι μπορούσε να του συμβεί, έτσι και περνούσαν ύπουλες σκέψεις απ' το μυαλό του –όχι πως, ούτως ή άλλως, δεν περνούσαν *συνέχεια* ύπουλες σκέψεις από τα μυαλά όλων των Αργκανθικιανών...

«Κάθισε,» πρότεινα, και ακολούθησα πρώτη τη συμβουλή μου.

Ο Μόνμορχ πήρε θέση αντίκρυ μου. «Λοιπόν;» ρώτησε, κοιτώντας νευρικά το όπλο μου παραδίπλα.

Εγώ έκανα πως δεν πρόσεξα αυτή του την κίνηση. Πήρα ένα κομμάτι χαρτί από μια στοίβα και άνοιξα το μελανοδοχείο, βάζοντας την πένα μέσα του. «Λοιπόοο...» είπα. Και άρχισα να γράφω τη συμφωνία: ότι, εν ολίγοις, ο Βαρόνος Μόνμορχ υποσχόταν ποτέ ξανά να μην διεκδικήσει την γέφυρα της Βαρονίας μου. Όταν την τελείωσα, του την έδωσα να τη διαβάσει.

Εκείνος συνοφρυώθηκε. Μάσησε τα χείλη του.

«Διαφωνείς;» ρώτησα, με σταθερή, απειλητική φωνή.

Ο Μόνμορχ πήρε τα μάτια του από το χαρτί που βαστούσε με τα δύο χέρια και μου έριξε ένα βλέμμα που μ'έκανε σχεδόν –σχεδόν– να ντραπώ για τον εαυτό μου: με κοίταξε σα να ήμουν κάποιου είδους θηρίο, έτοιμο να του πιω το αίμα!

Και να φανταστείς ότι αυτός ο καταραμένος είναι που θέλει να πάρει τη δική μου γέφυρα! συλλογίστηκα. Πώς είναι δυνατόν να δουλεύει τόσο ανάποδα ο νους του;

«Διαφωνείς;» επέμεινα, αυτή τη φορά όχι και τόσο απειλητικά. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, Βαρόνε;»

Ο Μόνμορχ αναστέναξε. «Εντάξει, συμφωνώ,» είπε.

«Υπέγραψε, τότε,» τον προέτρεψα, δίχως καθυστέρηση. Μια δουλειά που ήταν να γίνει, έπρεπε να γίνεται γρήγορα. Όλοι οι Σαραολνιανοί αυτό πίστευαν. Σ' αντίθεση με τους Αργκανθικιανούς, που ήταν της αργοπορίας και των υπόγειων μεθόδων –τις οποίες, φυσικά, γεννάει η αργοπορία.

Ο Μόνμορχ ακούμπησε τη συμφωνία στο γραφείο, πήρε την πένα από το μελανοδοχείο, και την κράτησε από πάνω της –λες και περιμένει το μελάνι να στεγνώσει, πρώτα, και μετά να γράψει, μα τα Πνεύματα, που να τον ανεμοσκορπίσουν!

«Άρχοντά μου;» είπα.

Ο Βαρόνος υπέγραψε. *Δόξα τοις Πνεύμασι!*

Έφερα κι εγώ το χαρτί στο μέρος μου, του πήρα την πένα από το χέρι, και έβαλα και τη δική μου υπογραφή κάτω από τη δική του.

«Αυτό ήταν,» του είπα. «Τώρα, είναι ώρα να επιστρέψεις στα εδάφη σου. Φύγε, προτού αλλάξω γνώμη.»

Μου έριξε ένα αηδιασμένο βλέμμα. «Αυτή είναι η φιλοξενία στο Σαραόλν;» απαίτησε. «Ούτε να περάσω το βράδ–»

«Η φιλοξενία που προσφέρει το Σαραόλν στους επίδοξους κατακτητές του είναι ένας γρήγορος αποκεφαλισμός, Άρχοντά μου – γιαυτό να είσαι ευγνώμων που βρίσκεσαι ακόμα εν ζωή,» αποκρίθηκα, ψυχρά.

Ο Μόνμορχ στένεψε τα μάτια, οργισμένος. Ύστερα, σηκώθηκε από την καρέκλα του και βγήκε γρήγορα από το σκηνή μου, λες και νόμιζε ότι θα τον μαχαίρωναν στην πλάτη. *Μα εδώ δεν είναι Αργκανθικ, φυσικά –δε μαχαίρουμε ανθρώπους στην πλάτη.*

Τον ακολούθησα, για να δω πού θα πήγαινε και για να φροντίσω ότι δε θα τον σταματούσε κανένας από τους στρατιώτες μου. Και, όπως περίμενα να δω, μερικοί από τους πολεμιστές της Βαρονίας μου, συγκεντρώθηκαν γύρω του, με τα όπλα τους τραβηγμένα.

«Αφήστε τον,» τους φώναξα. «Αφήστε τον να φύγει.»

«Όλα είναι εντάξει, Βαρονέσα μου;» με ρώτησε ένας.

Ένευσα. «Ναι, όλα εντάξει. Αφήστε τον να φύγει.»

Οι Σαραολνιανοί έκαναν χώρο στον Μόνμορχ να περάσει, και εκείνος απομακρύνθηκε, ταχύνοντας το βήμα του. Τον είδα, από απόσταση, να περνά την γέφυρα του ποταμού –τη δική μου γέφυρα– και να φεύγει, επιστρέφοντας στο Άργκανθικ. *Κι ελπίζω να μην ξαναγυρίσει, ποτέ.* Δεν είχα, άλλωστε, καμια επιθυμία να συναναστρέφομαι με Άργκανθικιανούς. Όσο περισσότερο ανακατευόταν κανείς μαζί τους, τόσο το χειρότερο για εκείνον. Κι επιπλέον, οι γείτονες του Βασιλείου μας μπορεί εκεί που δεν το περίμενες να σε έμπλεκαν σε αφάνταστα δυσάρεστες καταστάσεις...

6. Όπου ο ανατολικός δρόμος της Βαρονίας μου στοιχειώνει!

Επέστρεψα στο κάστρο μου, ικανοποιημένη με τη νίκη που είχα κερδίσει. Γιατί το να άφηνα τη γέφυρα σ' αυτόν τον Άργκανθικιανό Άρχοντα, δε θα σήμαινε μόνο εξευτελισμό για εμένα ως άτομα, αλλά και για τον Οίκο μου και για το Σαραόλν ολάκερο. Αλίμονο αν μπορούσαν να μας αρπάζουν έτσι τα εδάφη!

Η ζωή μου άρχισε, πάλι, να κυλά στον κανονικό της ρυθμό, με όσο το δυνατόν λιγότερες Άργκανθικιανές συναναστροφές μπορούσα να έχω –όπως συνήθως, δηλαδή. Στην γέφυρα έβαλα μερικούς δικούς μου πολεμιστές να φρουρούν την περιοχή και να συλλέγουν φόρους –πολύ χαμηλότερους απ' αυτούς του Βαρόνου Μόνμορχ.

Όμως μια μέρα έμαθα ότι οι στρατιώτες μου είχαν εγκαταλείψει το πόστο τους και είχαν φύγει εντελώς από τη Βαρονία (!). Γιατί; απόρησα. Κι αμέσως προσπάθησα να μάθω το λόγο, προτού βάλω άλλους να φυλάξουν εκεί. Είχαν, μήπως, οι Άργκανθικιανοί, πάλι, κάνει τίποτα. Τούτη τη φορά θα ήμουν δέκα φορές πιο σκληρή μαζί τους, έτσι και είχαν τολμήσει να διώξουν τους πολεμιστές μου, εκφοβίζοντάς τους. Όμως δεν ήταν κάτι απ' όσα υποψιαζόμουν. Ο

Διοικητής Πάλφην μου είπε πως οι στρατιώτες έφυγαν γιατί ο δρόμος είχε στοιχειώσει, ύστερα από τη μάχη.

«Δε μπορεί να σοβαρολογείς!» έκανα, έκπληκτη, μόλις το άκουσα. «Πώς να στοιχειώσει; Τι ανοησίες είν' αυτές;»

Ο Πάλφην αναστέναξε. «Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε. «Δεν θάψαμε εκείνους τους νεκρούς... Τα πνεύματά τους... λένε ότι τριγυρίζουν στους λόφους, μαύρα σαν τη νύχτα και ουρλιάζοντας.»

«Προκαταλήψεις! Στείλε άλλους στρατιώτες εκεί, Πάλφην,» πρόσταξα.

«Βαρονέσα μου, κανείς δε δέχεται να πάει,» εξήγησε εκείνος.

«Τι; Θα τους πληρώσω τα διπλά, για λίγο καιρό, να δουν ότι δεν τρέχει τίποτα.»

Πάλι, όμως, δε δέχτηκε κανείς να πάει. Βρισκόμουν σε απόγνωση. Ήταν, μήπως, κόλπο των Αργκανθικιανών, τελικά; Μα κανείς δεν είχε πει πως είδε στρατιώτες του Βαρόνου Μόνμορχ κοντά στην γέφυρα. Επομένως, δε μπορεί να ήταν δικό του κόλπο. Γιατί ποιος ο λόγος να «στοιχειώσει» τον δρόμο της Βαρονίας μου, αν όχι για να συλλέγει φόρους από τη γέφυρα; Αποφάσισα να περιμένω, ν' αφήσω το θέμα να ξεθυμάνει. Ίσως τα «φαντάσματα» –ό,τι κι αν ήταν αυτά, τέλος πάντων, κι αν υπήρχαν καν!– να βαριόνταν και να έφευγαν...

Όμως τα φαντάσματα δεν έφυγαν από την γέφυρα της Βαρονίας μου κι από τον δρόμο εκείνο γενικότερα... στον οποίο έπαψε κάθε είδους εμπόριο. Κι επομένως, έχασα μια σημαντική πρόσοδο. Μα πώς ήταν δυνατόν, αναρωτιόμουν, όλοι να πιστεύουν σ' αυτές τις σαχλαμάρες, ότι ο δρόμος είχε στοιχειώσει; Κι όμως, δεν υπήρχαν μέρη που στοίχειωναν; Είχα ακούσει για τέτοια σε ιστορίες. Ααχχ, γιατί να μην είχα θάψει εκείνους τους καταραμένους Αργκανθικιανούς; Νεκροί ή ζωντανοί, πάντοτε, σου προκαλούσαν προβλήματα, οι τρισκατάρατοι!

Αλλά ας αφήνα το θέμα να ξεθυμάνει ακόμα περισσότερο. Ίσως να ήταν νωρίς ακόμα. Ίσως, τελικά, ο δρόμος να ξεστοίχειωνε μετά από κάποιο καιρό. Δε μπορεί να έμενε για πάντα έτσι! Αν το «στοίχειωμα» ήταν μονάχα στο μυαλό των ανθρώπων της Βαρονίας –και των Αργκανθικιανών εμπόρων–, κάποια στιγμή, σίγουρα, θα

έφευγε. Θα έβλεπαν ότι, ουσιαστικά, δεν υπήρχε κίνδυνος. Ας περίμενα, οπότε...

Ο Χειμώνας εκείνη τη χρονιά ήταν από τους αγριότερους της ζωής μου. Χιόνια κάλυψαν την ορεινή Βαρονία μου, και οι περισσότεροι δρόμοι έκλεισαν. Το εμπόριο έγινε μαρτύριο. Και στον «στοιχειωμένο» δρόμο, πάλι, δεν πλησίαζε κανένας, παρότι ήταν από τους μεγαλύτερους. Ρωτώντας τον Πάλλη, έμαθα ότι οι φήμες για τα φαντάσματα ακόμα ήταν πολύ ζωηρές. Μάλιστα, λεγόταν πως μερικοί θαρραλέοι/άνοητοι είχαν επιχειρήσει να διασχίσουν το δρόμο, μα είχαν επιστρέψει τρέχοντας, αφού αντίκρισαν στοιχειά να τους καταδιώκουν, μαύρα σαν τη νύχτα με μάτια που άστραφταν και δόντια και νύχια κοφτερά.

Άρχισα ν' ανησυχώ για τον πατέρα μου, Άρχοντα Ζάρβημ, ο οποίος κατοικούσε στους λόφους βόρεια του δρόμου. Άραγε, ήταν ασφαλείς ή τον είχαν βλάβει τα φαντάσματα; Μα τι έλεγα! Είχα αρχίσει κι εγώ να πιστεύω σ' αυτές τις ανοησίες; Φυσικά και όχι! Ωστόσο, δεν τόλμησα να πάω να δω πώς πήγαινε ο πατέρας. Όχι πως τα φαντάσματα με τρόμαζαν. Απλά, δεν είχα όρεξη να πάω...

Εκτός από χιόνια, εκείνος το Χειμώνα έφερε και τρομερές θύελλες. Ολόκληρα δέντρα ξεριζώθηκαν και μερικές προχειροφτιαγμένες καλύβες κολίγων διαλύθηκαν. Παντού, οι δρόμοι γέμισαν με ξύλα και χώματα και πέτρες. Και ο στοιχειωμένος δρόμος δεν ήταν εξαίρεση, σύμφωνα με ό,τι μου είπαν. Το πρόβλημα, βέβαια, μ' αυτόν ήταν πως, όταν πέρασε ο Χειμώνας, δεν έβρισκα κανέναν εργάτη για να τον καθαρίσει, ώστε, καλώς εχόντων των πραγμάτων, να ξαναρχίσει το εμπόριο από κείνη τη μεριά. Έπρεπε να πείσω τους υπηκόους μου πως δεν υπήρχε τίποτα εκεί για να φοβούνται και τους στρατιώτες μου πως έπρεπε να πάνε σ' αυτό το μέρος, για να μαζεύουν φόρους και να προστατεύουν τους ταξιδιώτες. Γιατί, καθώς η Άνοιξη είχε έρθει, είχα αρχίσει, πάλι, να σκέφτομαι ότι αποκλείεται φαντάσματα να στοιχειωναν το μέρος· μάλλον, ήταν ληστές ή Αργκανθικιανοί. Απ' την άλλη, όμως, δεν είχα, μέχρι στιγμής, ακούσει για καμία ληστεία ή για στρατό να παρουσιάζεται...

Όπως και νάχε το ζήτημα, πάντως, ο δρόμος έπρεπε, πρώτα, να καθαρίσει, για να υπάρχει έστω μια *ελπίδα* διεξαγωγής εμπορίου ξανά. Όμως οι εργάτες της περιοχής μου αρνούσαν να πάνε, όσα κι αν τους έδινα. Και δε μπορούσα να τους δώσω πολλά, γιατί τα χρηματικά μου διαθέσιμα είχαν πέσει αισθητά, τώρα, με τη μείωση του εμπορίου. Αποφάσισα, λοιπόν, ότι χρειαζόταν να φέρω ανθρώπους από τα νότια του Σαραόλν – ανθρώπους που δε θα φοβόνταν τα φαντάσματα του δρόμου. Αλλά δεν είχα να τους πληρώσω ούτε αυτούς, επειδή οι μισθοί τους ήταν πολύ υψηλοί, αφού θα έρχονταν από τόσο μακριά, δεκάδες χιλιόμετρα μακριά απ'το σπίτι τους. Άσε που θα έπρεπε να τους ταΐζω και να τους ποτίζω κιόλας.

Απεγνωσμένη, αποφάσισα να εγκαταλείψω το θέμα του στοιχειωμένου δρόμου, πάλι. Ίσως, αν περνούσε λίγος ακόμα καιρός, να κατάφερα να βρω εργάτες πρόθυμους να μαζέψουν τα σκουπίδια από εκεί. Ή ίσως να συγκέντρωνα αρκετά χρήματα, για να πληρώσω ανθρώπους από τα νότια του Σαραόλν.

Όμως ούτε το «στοίχειωμα» έφυγε από τον δρόμο ούτε τα χρηματικά μου διαθέσιμα αυξήθηκαν όσο θα ήθελα. Και ο καιρός περνούσε... ενώ το εμπόριο από την ανατολική μεριά της Βαρονίας μου είχε σταματήσει παντελώς. Αργκανθικιανοί έμποροι έρχονταν μονάχα από τα βόρεια, από την Χάργκοχ. Κι εγώ, φυσικά, έτσι δε μάζευα το ίδιο χρυσάφι από τους φόρους. Ως τότε θα συνεχιζόταν τούτη η κατάσταση;

Το νου μου απομάκρυνε από όλα αυτά μια δεξίωση που έγινε στο βασιλικό παλάτι της Μάρβαθ. Μια δεξίωση για τα γενέθλια της μικρής Πριγκίπισσας Έρμελ, της μοναχοκόρης του Βασιληά Βένγκριλ και της Βασίλισσας Δήνκα. Εκεί, στον μεγάλο κήπο, που ήταν γεμάτος εξωτικά ζώα και φυτά (τα οποία λεγόταν πως ο μονάρχης μας είχε φέρει από αχαρτογράφητες χώρες βόρεια του Βασιλείου), γνώρισα έναν ιδιαίτερα ενδιαφέροντα κύριο. Το όνομά του ήταν Σόλμορχ και ανήκε στην οικογένεια των Έχμελθ. Βρήκα την παρέα του πολύ αξιόλογη και ευχάριστη: του άρεσε η μουσική, ο χορός, οι καλές τέχνες –είχε ευγενική ψυχή. Τον συμπάθησα. Το

μόνο που δε μου άρεσε σ' αυτόν ήταν ότι, συνεχώς, τον περιστοίχιζαν ένα σωρό κυρίες ευγενικής καταγωγής, κι εκείνος δε φαινόταν πρόθυμος ν' απομακρύνει καμία από κοντά του. Πάντως, σίγουρα, μου είχε γεννηθεί μια επιθυμία να τον ξαναδώ και μετά από τη δεξίωση, έτσι του πρότεινα να έρθει να με επισκεφτεί στο κάστρο μου, στην Βαρονία, *όποτε* ήθελε. Θα χαιρόμουν πολύ να τον φιλοξενήσω. Εξάλλου, του τόνισα, ήμουν μόνη και αισθανόμουν μεγάλη πλήξη.

«Με μεγάλη μου ευχαρίστηση θα σπάσω την πλήξη σου, καλή μου Βαρονέσα,» αποκρίθηκε και μου φίλησε το χέρι. Μια κίνηση που την βρήκα γεμάτη νόημα.

Και, όπως υποσχέθηκε, ήρθε μια μέρα να με επισκεφτεί στην Βαρονία μου, υποστηρίζοντας πως ήταν περαστικός απο δώ, έχοντας μια δουλειά στο Άργκανθικ. Αναρωτήθηκα τι δουλειά μπορούσε να ήταν αυτή, όμως δεν τον ρώτησα, για να μη φανώ αγενής. Εξάλλου, είχαμε τόσα πολλά πράγματα να κάνουμε μέσα στη μία μέρα που έμεινε στο κάστρο μου, που δεν είχα χρόνο να τον ρωτήσω. Για την ακρίβεια, είχα ξεχάσει καν ότι θα έφευγε, μέχρι που ήρθε εκείνη η ώρα, την επόμενη αυγή. Πώς ήταν δυνατόν εγώ να έχω ξελογιαστεί έτσι; απορούσα. Όμως μου άρεσε. Του ζήτησα να ξαναπεράσει από εδώ, όταν θα επέστρεφε από το Άργκανθικ. Κι εκείνος είπε ότι θα ξαναπερνούσε. Με φίλησε, ανέβηκε στο άλογό του, και έφυγε, μαζί με την μικρή του ομάδα, καλπάζοντας προς τα ανατολικά.

Πνεύματα, λησμόνησα να του πω ότι ο δρόμος απο κεί είναι στοιχειωμένος! σκέφτηκα, όταν είχε, πια, περάσει καμια ώρα. Έτσι, έστειλα στρατιώτες μου να τον ειδοποιήσουν. Δεν ήθελα τίποτα δυστυχές να του συνέβαινε καθ' οδόν. Γιατί μπορεί φαντάσματα να μην υπήρχαν, μα ίσως να ήταν ληστές, που μπορούσαν να τον κλέψουν και να τον κακοποιήσουν. Όταν, όμως, οι πολεμιστές μου ήρθαν, πάλι, σε μένα, μου ανέφεραν πως ο κύριος Σόλμορχ είχε ήδη αλλάξει πορεία, κατευθυνόμενος βόρεια, επειδή οι ντόπιοι τού είχαν πει να μην πάει από τον «στοιχειωμένο» δρόμο της Βαρονίας. Και, τώρα που το σκεφτόμουν, καλύτερα που δεν πήγε, ούτως ή άλλως, ακόμα κι αν δεν υπήρχαν ληστές ή φαντάσματα· γιατί, αν πήγαινε,

θα έβλεπε σε τι χάλι βρισκόταν αυτή η οδός, και τι θα νόμιζε, τότε, για μένα; ότι δεν έδινα σημασία στις περιοχές που μου ανήκαν;

Τον περίμενα να ξαναπεράσει από το κάστρο. Και, ύστερα από μερικές ημέρες, τον είδα, πάλι, να έρχεται από απόσταση, καλπάζοντας επάνω στο άλογό του, με τους ανθρώπους της ομάδας του να τον ακολουθούν. Χαμογέλασα. Και τον φιλοξένησα, όπως την προηγούμενη φορά. Τώρα, περάσαμε ακόμα καλύτερα. Κι εκείνος μου είπε –από μόνος του· δεν τον ρώτησα!– το λόγο για τον οποίο είχε πάει στο Άργκανθικ. Ή, μάλλον, καλύτερα μου τον έδειξε: και ήταν ένας πανέμορφος πίνακας παλιάς τεχνοτροπίας. «Τον είχα βάλει στο μάτι πολύ καιρό,» μου εξήγησε. «Δεν θα τον έχανα με τίποτα!» Γελάσαμε και πέσαμε στο κρεβάτι του δωματίου μου γι'ακόμα μια φορά. «Αν κάποια στιγμή βρω παρόμοιο, θα σ'τον αγοράσω,» μου υποσχέθηκε, ενώ κυλιόμασταν επάνω στα σεντόνια. «Αυτό θα ήταν υπέροχο,» του ψιθύρισα.

Όταν έφυγε από το κάστρο μου, μετά από δύο μέρες φιλοξενία, το μυαλό μου, σιγά-σιγά, άρχισε, πάλι, να βυθίζεται στα προβλήματα της Βαρονίας. Αυτά τα καταραμένα προβλήματα, που η μητέρα μου είχε πεθάνει και τα είχε αφήσει όλα σε μένα. Κι ανάμεσά τους, φυσικά, ήταν και το ζήτημα του στοιχειωμένου δρόμου, ο οποίος συνέχιζε να παραμένει «στοιχειωμένος» και κανείς να μην τον πλησιάζει, ενώ τα χρηματικά μου διαθέσιμα δεν ήταν αρκετά ούτε για να πληρώσω εργάτες από τα μέρη μου (οι οποίοι, αναμφίβολα, θα ήθελαν τους δεκαπλάσιους μισθούς, για να πάνε σ'αυτόν τον στοιχειωμένο τόπο –αν πήγαιναν καν), ούτε για να φέρω άλλους από το νότιο Σαραόλν. Επιπλέον, είχα αρχίσει να υποψιάζομαι ότι κάτι πολύ ύποπτο συνέβαινε στα ανατολικά της Βαρονίας.

Έτσι, πήρα την απόφαση να απευθυνθώ στον Βασιλιά Βένγκριλ, ζητώντας του χρήματα, ώστε να επισκευάσω τον δρόμο. Όμως η απάντηση του ήταν μάλλον απογοητευτική...